

REZERVA OȘTIRII DOLJENE

REVISTĂ DE INFORMARE ȘI EDUCAȚIE PATRIOTICĂ

A ANCMRR „ALEXANDRU IOAN CUZA” FILIALA
JUDEȚULUI DOLJ „MIHAI VITEAZUL”

ANUL III-Nr 1(4)/2023

DIN SUMAR

Statuia lui Mihai Viteazul - Craiova

EDITORIAL

Gl mr (r) dr Ion PĂLȘOIU

BATALIONUL 26 INFANTERIE

Gl mr (r) dr Ion PĂLȘOIU

BRIGADA MULTINAȚIONALĂ SUD - EST

Col Constantin-Niță ILEANA

GENERALUL GEORGESCU PION

Gl bg (r) Dumitru BĂLUȚĂ

RĂZBOIUL DIN MALVINE

Gl bg (r) dr Dorinel DUICAN

SCURT ISTORIC AL ARMEI TRANSMISIUNI

Col (r) Alexandru ȚINC

GENERALUL MEDIC IOAN VERCESCU

Col medic Iulian MEȘINĂ

REGINA MARIA

ÎN UNIFORMA DE GALĂ A REGIMENTULUI 4 ROȘIORI

29.10 1875 Eastwell Park, Anglia – 18.07 1938 Castelul Peleşor, Sinaia

18 IULIE 2023 - 85 DE ANI DE LA MOARTEA REGINEI

Coperta 1 verso

ECATERINA TEODOROIU-EROINA DE LA JIU

14.01 1894 VĂDENI, TÂRGU JIU – 03.09 1917 MUNCELU, VRANCEA

3 SEPTEMBRIE 2023 - 106 ANI DE LA MOARTEA EROINEI

Coperta 2 – interior

**Centrul Internațional „Constantin Brâncuși” amplasat în incinta
Muzeului de Artă din Craiova**

Str Simion Bărnuțiu nr 5, Craiova

Județul Dolj - România

ISSN 2810 5451

ISSN-L 2810 5451

Coperta 2 exterior

REZERVA OȘTIRII DOLJENE
REVISTĂ DE INFORMARE ȘI EDUCAȚIE PATRIOTICĂ
A ANCMRR „ALEXANDRU IOAN CUZA” FILIALA
JUDEȚULUI DOLJ „MIHAI VITEAZUL”

Membri fondatori:

Gl mr (r) dr Pâlșoiu Ion, gl bg (r) Băluță Dumitru, gl bg (r) dr Duican Dorinel, col (r) Cojocaru Ștefan, col (r) Pârvu Petre, col (r) Zănescu Constantin, col (r) Ion Mihai, col (r) Lăjea Ștefan, col (r) Popa Marian, col (r) Mogoș Ion, col (r) medic Cheiță Nicolae, lt col (r) Ene Constantin, mr (r) Pârvu Nuța, mr (r) Bărbuceanu Vergică, slt av (r) Munteanu Jean, **lt av (r) Dinului Gheorghe.**

Colegiul de redacție:

Director: gl mr (r) dr Pâlșoiu Ion;

Redactor șef: gl bg (r) Băluță Dumitru;

Redactor șef adj: gl bg (r) dr Duican Dorinel;

Secretar de redacție: mr (r) Pârvu Nuța.

Autori: gl mr (r) dr Pâlșoiu Ion, gl bg (r) Băluță Dumitru, gl bg (r) dr Duican Dorinel, col Ileana Constantin-Niță, col medic Meșină Iulian, col (r) Ținc Alexandru, col (r) Ion Mihai, lt col Gușoi Gabriel-Doru, poet Bonescu Doina, poet Oprea Maria, doctor Țenea Doina.

ISSN 2810 - 5451

CUPRINS

Editorial.....

Gl mr (r) Ion PĂLȘOIU

Brigada Multinațională Sud Est .....

Col Constantin-Niță ILEANA

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” .....

Gl mr (r) dr Ion PĂLȘOIU

Batalionul 325 Artilerie „Alutus”

Lt col Gabriel-Doru GUȘOI

Scurt istoric al Armei Transmisiuni

Col (r) Alexandru ȚINC

Generalul Georgescu Pion.....

Gl bg (r) Dumitru BĂLUȚĂ

Constantin Brâncuși

Dr Doina ȚENEA

Generalul medic Ioan Vercescu

Col medic Iulian MEȘINĂ

Războiul din Malvine

Gl bg (r) dr Dorinel DUICAN

Bătălia de la Crețești

Prof Andrei RADU

Titu Maiorescu

Redacția

Poezii patriotice

Poet Doina BONESCU, Poet Maria OPREA

Tehnică militară

Redacția

Umor cazon

Col (r) Ion MIHAI

Cele trei elemente

De (după) Gheorghe BRĂESCU

În atenția colaboratorilor noștri:

Revista „Rezerva Oștirii Doljene” primește pentru publicare evocări, documente istorice și articole despre activitatea Filialei Județului Dolj și a Subfilialei Plenița. Textele vor fi redactate în fișier Word, cu diacritice, font Times New Roman, mărime 14 și trimise pe adresa de e-mail: balutadumitru@yahoo.com. Redacția își rezervă dreptul de a publica materialele în funcție de necesități și nu reține pe cele care nu se încadrează în tematica revistei.

Redacția

EDITORIAL

RAPORTUL DE ACTIVITATE

pentru Adunarea Generală
a ANCMRR Filialei Județului Dolj “Mihai Viteazul” din data de
27.04.2023
(27.04.2022-27.04.2023)

Scopul **Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere** este reprezentarea și apărarea drepturilor și a intereselor cadrelor militare și, în același timp, promovarea patriotismului și a tradițiilor naționale și militare pentru consolidarea securității și apărării independenței, a suveranității și integrității teritoriale a României.

Apărarea este un domeniu fundamental al securității care trebuie asigurată de către Sistemul Național de Apărare și Ordine Publică și, în principal, de către Armată. România este membru al alianței politico-militare NATO, aspect extrem de important pentru apărarea națională, care asigură în timp de pace descurajarea unui potențial agresor și, în timp de război, completează, sprijină apărarea țării cu structuri și echipamente militare. Armata națională, conform Constituției, trebuie să apere țara și să reziste până la sosirea sprijinului din partea aliaților NATO. În istoria contemporană au existat țări, Polonia, Franța, Cehoslovacia, care făceau parte din alianțe politico-militare, dar armatele lor nu au rezistat până la sosirea aliaților și care și-au pierdut statalitatea într-un timp foarte scurt, de la 3 la 30 de zile. Situația geopolitică regională și mondială este foarte gravă și imprevizibilă!

Conducerea României trebuie să manifeste responsabilitate pentru întărirea apărării naționale prin completarea Armatei cu efective, tehnică și echipamente, dezvoltarea producției de apărare, instruirea intensivă a structurilor militare existente și a rezervei. Și, nu în ultimul rând, atragerea românilor către armată prin solde atractive, comparabile cu cele din NATO, care să compenseze eforturile și limitările drepturilor sociale ale militarilor.

Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere, cu 46 de Filiale în toate județele țării și sectoarele capitalei, cu aproximativ 500 de membri fiecare, reprezintă o forță, cu specialiști în diferite domenii: conducere militară, administrație, inginerie, sănătate, învățământ, finanțe..., care poate fi utilizată, consultată de către administrația centrală și locală în timp de pace, criză

saun război. O mare parte din pensionarii militari sunt rezerviști și apti pentru participarea la apărarea țării.

În Județul Dolj există peste 3.500 de pensionari militari din Armată și aproximativ 3.000 de pensionari din celelalte structuri ale S.N.Ap.și Ordine Publică. Aproximativ 7.500 de pensionari militari, la care se adaugă soțiile și ceilalți membri ai familiilor.

Respectarea drepturilor de pensie, asistență medicală și protecție socială trebuie să reflecte recunoștința conducerii statului și a țării pentru eforturile, limitările sociale și sacrificiile făcute sub jurământ, în timpul serviciului militar. Militarii activi, dar și tinerii care ar dori să intre în Armată, analizează cu atenție atitudinea conducerii statului și a societății civile față de pensionarii militari, pentru că văd și ei care va fi situația lor viitoare de rezerviști.

Forța Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere constă în unitatea noastră și participarea la găsirea soluțiilor și aplicarea lor în practică.

Filiala judetului Dolj “Mihai Viteazul” este alcatuită din cadre militare în rezervă și în retragere din județ, constituită ca persoană juridică româna de drept privat, independent, nonguvernamentală și apartinică, de orientare profesioanală, social-culturală și de informare publică.

Filiala Județului Dolj „Mihai Viteazul” a ANCMRR este o filială puternică, având în evidență.....membri, ...generali, ...ofițeri, ...mm și subofițeri. Numărul membrilor este în continuă creștere cu cadre tinere și valoroase. Apelul nostru către dumneavoastră este de a atrage cât mai mulți rezerviști în filiala noastră, pentru a deveni o forță redutabilă în acțiunile noastre pentru apărarea drepturilor noastre și pentru dezvoltarea relațiilor interumane.

Conducerea ANCMRR a **Filialei Județului Dolj „Mihai Viteazul”** a acționat pentru desfășurarea activităților planificate, în scopul realizării obiectivelor importante pentru cadrele militare în rezervă și în retragere.

Biroul Permanent, Comitetul Filialei, în perioadă aprilie 20022 – aprilie2023, a organizat și desfășurat următoarele activități:

- Elaborarea documentelor de conducere: Planul cu principalele activități și Bugetul de venituri și cheltuieli;
- Actualizarea registrului cu evidența membrilor filialei;
- Întocmirea documentelor financiar-contabile pentru Administrația Finanțelor Publice;
- Dezvoltarea colaborării cu celelalte Asociații ale cadrelor în rezervă și în retragere;

- Dezvoltarea comunicării prin telefon, internet și WhatsApp cu membrii filialei;

- Atragerea de noi membri în Asociație: subofițeri, ofițeri și generali;
- Desfășurarea unor relații de colaborare cu Comandantul Garnizoanei, cdții U.M., CMZ, MAI. și instituțiile administrației publice locale;
- Participarea președintelui Filialei la Consiliul Director al ANCMRR, pe 26.05.2022;
- Organizarea și desfășurarea Zilei REZERVISTULUI și Genistului, Simpozion și Masă festivă), 31.05.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la Ceremonialul militar dedicat Zilei Eroilor, la Monumentul Eroilor din Craiova, 02.06.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la Ceremonialul dedicat Zilei Drapelului Național, Craiova, 24.06.2022;
- Participarea la sărbătorirea Zilei Transmisioniștilor, 14.07.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la Ceremonialul dedicat Zilei Aviației Române la Monumentul Eroilor Aerului (ARPIA), Craiova, 20.07.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la activitățile organizate de ANCE „Regina Maria”, Filiala „Frații Buzești” pentru lansarea Revistei OLTENIA EROICĂ, nr. 15/12.07.2022 și nr.16/14.12.2022.
- Elaborarea, împreună cu dl col Florescu, a Adresei către Primăria Craiova pentru refacerea monumentelor din Cimitirele Eroilor Sineasca și Ungureni;
- Participarea la Conferința Internațională pe probleme de securitate și apărare, organizată de Bg.M. Sud-Est, Craiova, 28-29.07.2022;
- Organizarea sărbătoririi Zilei Tanchiștilor, 01.08.2022;
- Organizarea sărbătoririi Zilei Artileriei și Rachetelor Antiaeriene, 19.09.2022;
- Participarea la Conferința Asociațiilor de rezerviști militari din Serbia, Bulgaria și România la ZAICER, 21.09.2022;
- Participarea la întâlnirea organizată de către CMZ Dolj cu reprezentanții Asociațiilor de militari, 22.09.2022 și 30.03.2022;
- Organizarea și participarea la sărbătorirea Zilei Artileriei, 10.11.2022, și a Cercetării, 12.11.2022;
- Am propus Comandantului Garnizoanei Craiova și am făcut demersuri la eșaloanele militare până la ministrul Apărării Naționale, pentru înființarea Cimitirului Militar. Proiectul a fost aprobat și a fost finanțat studiul de fezabilitate în bugetul S.M.F.T. pe anul 2023;
- Participarea la festivitatea de deschidere a anului școlar la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, 05.09.2022;
- Participarea la aniversarea B.26 I. „Neagoe Basarab”, 15.09.2022;

- Am solicitat Comandantului Garnizoanei și am primit aprobare pentru accesul și desfășurarea activităților culturale și sportive în Cercul Militar Craiova, pentru cadrele militare în rezervă și în retragere, marți și joi , 10.00-14.00, / 06.09.2022;
- Am obținut o masă de tenis, profesională, care a fost instalată într-o sală a Cercului Militar, 29.09.2022;
- Am solicitat Comandantului Spitalului Militar Craiova elaborarea unei PROCEDURI OPERAȚIONALE pentru programarea și accesul militarilor activi, în rezervă și în retragere, la serviciile medicale. Procedura Operațională este: COD PO- 02590-33.02.2007, Ediția I, cu nr. A3781/06.09.2022;
- Am participat în calitate de coautor la lansarea lucrării „PRIMUL RĂZBOI MONDIAL ȘI MAREA UNIRE A ROMÂNILOR”, Cercul Militar, 11.10.2022;
- Organizarea vizitării Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” – de către membrii Filialelor Dolj, Gorj, Olt și Mehedinți - 20.10.2022;
- Editarea și publicarea Revistei „Rezerva Oștirii Doljene” activitate coordonată de dl. Gl.bg.Băluță Dumitru;
- Participarea la organizarea SIMPOZIONULUI dedicat Zilei Armatei României, cu prelegeri, muzică și poezie patriotică, dansuri populare și lansarea revistei REZERVA OȘTIRII DOLJENE nr.3, 21.10.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la Ceremonialul militar-religios dedicat Zilei Armatei la Monumentul Eroilor Sineasca și în Piața Tricolorului, 25.10.2022;
- Organizarea mesei festive dedicată Zilei Armatei României, la care au participat cadre active în rezervă și în retragere, inclusiv Comandantul Garnizoanei dl.Gl.bg.Nicolaescu Ctin., 25.10.2022;
- Am participat la emisiuni de radio și TV din Craiova unde am prezentat situația de securitate și apărare și am subliniat problemele referitoare la drepturile militarilor;
- Participarea membrilor ANCMRR la Ceremonialul militar –religios dedicat Veteranilor din Teatrele de Operații, Monumentul Eroilor Sineasca, 11.11.2022;
- Participarea membrilor ANCMRR la PARADA organizată de Ziua Națională a ROMÂNIEI la Craiova, 01.12.2022;
- Organizarea mesei festive cu ocazia Zilei Naționale, la care au participat Comandantul Brigăzii, Comandantul Paradei, Comandanții de U.M., cadre din toate Asociațiile de rezerviști din M.Ap.N. și M.A.I., 01.12.2022;
- Am propus și solicitat conducerii ANCMRR să acționeze proactiv și să trimită adrese la MApN, Guvern și Parlament pentru atenționarea asupra problemei pensiilor militare. Conducerea MApN a organizat o întâlnire cu reprezentanții

Asociațiilor de rezerviști. Rezultatul – indexarea cu rata inflației de 5,1 și procente similare sistemului civil.

- Am insistat pentru continuarea lucrărilor la Biserica Militară din Parcul Independenței, prin susținerea Mitropoliei Oltenia;
- Repartizarea transparentă a biletelor de odihnă și recreere ;
- Organizarea și desfășurarea, cu aprobarea comandantului Garnizoanei, a Revelionului 2023 și a zilei de 8 Martie 2023 la Popota de Garnizoană.
- Acordarea de ajutoare bănești membrilor sau urmașilor acestora, care au pensia sub 1.700 lei, 120 persoane;
- Participarea unor colegi la ceremonialul militar-religios și depunerea unei coroane de flori la decesul unui membru al ANCMRR. Vă propun să aducem un omagiu membrilor filialei care ne-au părăsit în acest an printr-un moment de reculegere!

Documentele filialei sunt înregistrate și mânuite în conformitate cu prevederile legale. Acestea au fost inventariate anual, arhivate și păstrate în mod corespunzător.

Patrimoniul material este luat în evidență, păstrat în siguranță și inventariat anual.

Activitatea financiar-contabilă s-a desfășurat cu respectarea prevederilor legale, cheltuielile care au fost făcute fiind justificate cu documentele legale. Disciplina financiară a fost asigurată prin competența personalului din compartimentul de specialitate. Au fost întocmite și înaintate organelor administrației financiare documentele prevăzute în legislația în vigoare.

Membrii filialei au fost informați despre activitățile organizate, despre problemele dezbătute și hotărârile luate în ședințele Biroului Permanent ale filialei, și despre hotărârile și acțiunile adoptate de ANCMRR București.

Planul cu principalele activități pe anul 2022 a fost îndeplinit în volum complet.

Apreciez că Biroul Permanent a avut capacitatea de a identifica și implementa soluții adecvate în toate domeniile de activitate pentru îndeplinirea obiectivelor asumate.

Pentru viitor propunem următoarele obiective :

- organizarea de acțiuni pentru rezolvarea problemei pensiilor militare;
- asigurarea asistenței medicale gratuite în spitalele militare;
- finalizarea Bisericii Militare din Parcul Independenței;
- realizarea Cimitirului Militar;
- sprijinirea cadrelor militare în rezervă și în retragere cu probleme;

- organizarea de întâlniri periodice (semestrial) cu comandantul garnizoanei si comandantul CMZ;
- cultivarea dragostei față de țară și neam, comemorarea și elogierea eroilor neamului și a înaintașilor;
- organizarea unor excursii în locuri și monumente istorice în țară.
- consolidarea colaborării cu structurile asociative din județul Dolj;
- dezvoltarea relațiilor de prietenie cu asociațiile de pensionari militari din alte state;
- mobilizarea membrilor si simpatizanților pentru completarea declaratiei 230 privind direcționarea procentului de 3,5% din impozitul pe pensie, către asociație;
- plata cotizației anual ;
- creșterea numărului membrilor filialei.

Conducerea Filialei apreciază că forța Asociației constă în valoarea numerică și calitativă a membrilor săi, care trebuie permanent îmbogățită cu noi cadre active și valoroase.

Membrii Comitetului, ca și ai Biroului Permanent trebuie să manifeste interes și responsabilitate pentru derularea activităților în cadrul filialei, să participe periodic la activitățile de marți și joi. Exemple: mr.Pîrvu Nuța, col.Zănescu Ctin, col.Scrădeanu Emil, mr.Bărbuceanu Vergică.

Reprezentarea și apărarea drepturilor noastre în fața organelor administrației locale și centrale este determinată de implicarea tuturor membrilor prin propuneri și acțiuni rigurose fundamentate.

Obiectivul cel mai important al Asociației îl reprezintă apărarea drepturilor referitoare la pensiile militare de stat ale cadrelor militare, prin generarea de propuneri legislative, participarea activă la dialogul și negocierile cu reprezentanții M.Ap.N., ai Guvernului și Parlamentului și organizarea unor acțiuni oportune și eficiente.

Asigurarea asistenței medicale pentru cadrele militare în rezervă și în retragere este, de asemenea, un obiectiv extrem de important pentru pensionarii militari.

Conducerea Filialei noastre își propune să organizeze și să desfășoare activități în spiritul cultivării tradițiilor naționale prin organizarea unor simpozioane, prelegeri în unități militare, instituții publice și de învățământ.

Asociația cadrelor militare în rezervă și în retragere trebuie să asigure continuitate vieții noastre de militari prin menținerea legăturii dintre noi și organizarea unor activități plăcute și prietenești, bazate pe principiul RESPECTULUI reciproc și al devizei:

PATRIE - ONOARE - DEMNITATE!

Președintele Filialei Județului Dolj „Mihai Viteazul” a ANCMRR
Gl. mr.(r) prof.univ.dr. Ion PÂLȘOIU

MARI UNITĂȚI ȘI UNITĂȚI MILITARE

BRIGADA MULTINAȚIONALĂ SUD-EST

Col Constantin-Niță ILEANA

Acum 140 de ani, prin Legea nr 270 din 31 ianuarie 1883, relativă la modificarea tabelii litera A a Legii pentru organizarea comandamentelor armatei, publicată în Monitorul Oastei nr 13 din 19 martie 1883, ***a fost înființată Divizia 1 Infanterie la 1 Aprilie 1883.*** Tradițiile mării unități au fost preluate și sunt duse pe mai departe de către ***Brigada Multinațională Sud-Est***, structură unică în Armata României și în NATO.

Începând cu anul 2016, ca parte a eforturilor privind implementarea măsurilor din cadrul prezenței aliate înaintate adaptate pentru segmentul sudic al flancului estic al Alianței, specific pentru dimensiunea terestră, România făcând demersurile necesare pentru *constituirea unei brigăzi multinaționale, pe teritoriul ei național.* În cadrul ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării din 27 septembrie 2016, a fost pusă în aplicare decizia luată la Summit-ul NATO de la Varșovia din același an, privind înființarea unei brigăzi multinaționale pe teritoriul României, în garnizoana Craiova.

Brigada Multinațională Sud-Est a fost înființată în baza aprobării ordinului ministrului Apărării Naționale, prin transformarea Brigăzii 2 Infanterie „Rovine”, declarând capacitatea inițială pentru comandamentul brigăzii la data de 30 aprilie 2017, care începând cu 27 iunie 2017 a fost activat în calitate de comandament NATO.

În baza aprobării șefului Statului Major General din 31 iulie 2017, ***Brigada Multinațională Sud-Est a preluat tradițiile de luptă ale Diviziei 1 Infanterie, care începând cu 15 aprilie 1889, a primit denumirea de Divizia 2 Infanterie,*** conform Înalțului Decret Regal nr 556 din 29 februarie 1889. Divizia era comandată pe

atunci de generalul de brigadă Matei Vlădescu, având în compunerea ei: Regimentul 2 Vâlcea, Regimentul 2 Pitești și Regimentul 19 Caracal.

Istoria mării unități include participarea la ambele războaie mondiale, unde cu enorme sacrificii și-a îndeplinit obiectivele importante stabilite, care au contribuit la marile succese ale Armatei române.

Astfel, în noaptea de 14-15 august 1916, odată cu decretarea participării României la Primul Război Mondial, Divizia 2 Infanterie a primit misiunea de a acoperi frontiera de vest și nord-vest a Olteniei și a respinge acțiunilor ofensive ale armatei austro-ungare. În septembrie 1916, divizia a participat atât la bătăliile din Dobrogea, cât și la cele din Muntenia. Începând cu data de 20 noiembrie 1916 și până la 23 iulie 1918, divizia a dus lupte grele în Moldova în raioanele: Ursoaia, Panciu, Mărășești, Oituz.

Între anii 1919 și 1920, Divizia 2 Infanterie a fost dislocată în Basarabia cu misiunea de a face acoperirea pe Nistru în zona de operații Bălți-Sovoc.

În campaniile celui de-al Doilea Război Mondial, Divizia a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, până la 23 august 1944, apoi a continuat lupta eroică împotriva Germaniei hitleriste pentru eliberarea teritoriilor României, Ungariei și Cehoslovaciei. Pe 17 mai 1945, Divizia 2 Infanterie a primit ordin de înapoiere în țară, activitate care s-a executat printr-un marș istovitor de aproximativ 1000 km și care a durat aproape 2 luni.

În perioada comunistă, marea unitate s-a transformat pe data de 1 iunie 1961 în Divizia 2 Mecanizată și în baza Decretului Consiliului de Stat nr 717 din 23 octombrie 1969 i s-a atribuit denumirea de Divizia 2 Mecanizată „Mihai Viteazul“.

După decembrie 1989, ca urmare a procesului de reformă și a numeroaselor restructurări efectuate în organigrama Armatei române, Divizia 2 Mecanizată „Mihai Viteazul” se transformă în brigadă, care primește potrivit Ordinului General nr 3 din 24 ianuarie 1994, denumirea de **Brigada 26 Mecanizată, începând cu 1 iunie 1994**, ulterior în 1995 devine Brigada 2 Mecanizată „Rovine“, Brigada 2 Infanterie Moto „Rovine” în 2002, Brigada 2 Infanterie Ușoară „Rovine” în 2004. Denumirea de **Brigada 2 Infanterie „Rovine”** o primește începând cu data de 1 martie 2006.

De la înființare brigada a realizat mai multe premii în cadrul Forțelor Terestre Române. Astfel, a dislocat pentru prima dată după al Doilea Război Mondial un batalion (*Batalionul 26 Infanterie*) într-un Teatru de Operații (Afganistan 2002) în misiune de luptă (*Enduring Freedom*). A deschis și închis mai multe misiuni în Teatrele de Operații din Kosovo, Afganistan și Irak. A fost prima structură care a înlocuit vechile transportoare amfibii blindate (TAB 77) cu mijloace de luptă moderne de tip Pirahna 3 C și Pirahna 5, experimentând o nouă structură organizatorică pentru unitățile de infanterie. Datorită caracterului multinațional, a integrat primul contingent militar polonez în structura unei brigăzi românești, iar astăzi își dezvoltă această capabilitate cu contingente aparținând forțelor armate portugheze și nord-macedonene.

La constituirea **Brigăzii Multinaționale Sud-Est**, Forțele Terestre Române au contribuit cu toate unitățile din organica Brigăzii 2 Infanterie „Rovine” (trei batalioane de infanterie, un batalion de artilerie, un batalion de apărare antiaeriană, un batalion de sprijin logistic și subunități de brigadă).

La data de 15 noiembrie 2018, Comandamentul Brigăzii Multinaționale Sud-Est a atins Capacitatea Operațională Finală, eveniment marcat printr-o ceremonie militară desfășurată în Centrul Național de Instruire Întrunită din Cincu. Comandamentul a fost declarat “*combat ready*” (gata de luptă) în urma exercițiului de certificare „*Scorpions Fury 2018*”.

De la constituire până în prezent, Brigada Multinațională Sud-Est a integrat pe teritoriul național și găzduiește în cazărmile sale, subunități ale Forțelor Armate Poloneze, Portugheze și Nord-Macedonene. A pregătit și desfășurat exerciții multinaționale complexe, în țară și în străinătate, împreună cu structuri afiliate pentru instruire din cadrul Forțelor Armate Poloneze, Portugheze, Bulgare și Italiene.

Începând cu anul 2020, unitățile de manevră ale brigăzii au primit în dotare noul transportor blindat pentru trupe, **Pirahna 5**, urmând a fi dotate cu tehnică nouă și celelalte structuri de sprijin luptă și sprijin logistic, conform prevederilor „*Planului multianual de înzestrare a Armatei României*”.

Pirahna 5

La ceas aniversar, **Brigada Multinațională Sud-Est** se regăsește în prioritățile Armatei României privind consolidarea capacității de luptă, cu rol esențial în integrarea structurilor multinaționale dislocate pe teritoriul nostru național, asigurând expertiza și cadrul organizatoric necesar realizării acestui obiectiv major.

Cei 140 de ani de tradiții militare pentru marea unitate craioveană, obligă actuala și viitoarele generații de militari la respect profund pentru înaintași, efort susținut pentru menținerea standardelor atinse, creativitate și devotament pentru dezvoltarea structurii noastre pe viitor, pentru a fi în măsură, așa cum deviza brigăzii ne obligă, să fim întotdeauna primii!

**„LA MULȚI ANI BRIGADA MULTINAȚIONALĂ SUD-EST”!
„SEMPER PRIMUS”!**

BATALIONUL 26 INFANTERIE „NEAGOE BASARAB”

Gl mr (r) dr Ion PÂLȘOIU

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” - ”PEACE KEEPING” a fost înființat la 15 septembrie 1994, în garnizoana CRAIOVA, prin reorganizarea **Regimentului 26 Mecanizat „Rovine”**, (preluând tehnica și materialele B.1 I), fiind numit comandant maiorul Ion PÂLȘOIU, care îndeplinea funcția de comandant al R 26 Mc.

A fost o situație cu totul specială, deoarece Regimentul 26 Mecanizat ”ROVINE” a continuat să existe până la 30 aprilie 1995, iar mr Ion PÂLȘOIU a îndeplinit concomitent funcțiile de comandant de regiment și de batalion timp de șapte luni și jumătate. Regimentul continua activitățile din plan, iar comanda batalionului întocmea documente, selecționa personal, prelua tehnică, materiale și amenaja spațiile pentru lucru, odihnă, instruire, depozitare și parcare a tehnicii (spațiile repartizate batalionului fuseseră lăsate în condiții neutilizabile).

Am fost sprijiniți de eșaloanele superioare: comandanții: D.2Mc. „MIHAI VITEAZUL” col. Constantin Neagoe, col. Gabriel Popescu, Armatei a 3-a general Marin Ilie, șeful SMFT general Gheorghe Grigoraș.

Am participat direct la procesul de selecție a oamenilor, m-am implicat în dotarea cu tehnică și am început o perioadă de pregătire intensă, întregul personal lucrând peste 10 ore pe zi. În echipa cu responsabilități asumate în pregătirea batalionului pentru prima misiune au fost: lt. col. Virgil Ionici, lt. col. Gheorghe Moghină, mr. Mihai Popescu, mr. Nicolae Ungureanu, mr. Alexandru Ștefan, lt. col. Victor Pușcașu, lt. col. Constantin Sârbu, mr. Constantin Vasilescu, mr. Emil

Scrădeanu, cpt. Eugen Predatu, cpt. medic Dragoș Bobârnac, cpt. Costel Simion, cpt. Nicolae Puiu, cpt. Florin Piticu, cpt. Daniel Popescu, cpt. Radu Buțu, cpt. Mircea Koch, cpt. Ilie Florigoanță, cpt. Marin Neacșu.

Am creat mentalitatea batalionului: „pregătirea, responsabilitatea, disciplina și devotamentul asigură îndeplinirea obiectivelor și misiunilor încredințate”. Oameni formați în acest batalion au fost promovați în structuri de nivel înalt în diferite domenii: militar, diplomatic, juridic, economic, politic și lucrează în mai multe țări și pe diferite meridiane ale globului. Exemple: Nicolae Ciucă, Dan Ionescu, Nicolae Puiu, Eugen Predatu, Daniel Ene, Cătălin Mihalache, Marius Amza, Costel Simion, Adrian Sîrbu, Gigel Abagiu, Dumitru Hoară , Dragoș Bobârnac, Constantin Vasilescu, Claudiu Bibiriță, Virgil Leștaru, Paul Brădiș, Jianu Cătălin, Popa Maria, Lucian Florea ... Am îndrumat și sprijinit subordonații să se pregătească prin cursuri militare, civile și facultăți civile.

Principiile de lucru în batalion au fost: pregătire, instruire, disciplină, corectitudine, exigență, devotament, dăruire, patriotism, respect pentru OM, indiferent de grad și funcție.

În pregătirea batalionului am beneficiat de sprijinul unui specialist în *peace keeping*, mr Paul Bayley, din armata regală a Marii Britanii, care ne-a învățat tainele acestor misiuni în cazarmă, poligoanele: Dealul Fetii, Balta Verde, Botoșești Paia, Rânca în primăvara lui 1995.

După numai un an am ieșit în lume la exerciții multinaționale. În primăvara 1995 am participat cu un detașament din cadrul batalionului la exercițiul multinațional „NEW SPIRIT” KALAMATA 1995, în GRECIA, primind aprecieri foarte bune, de la conducerea exercițiului și participanții din celelalte țări.

În vara lui 1995 am participat cu aproape tot batalionul la Exercițiul „COOPERATIVE DETERMINATION-95” la SIBIU, primul exercițiu de anvergură condus de NATO pe teritoriul ROMÂNIEI, îndeplinind funcția de comandant de batalion multinațional, fiind primul comandant din Armata Română care a comandat structuri (companii) din NATO și PfP. Exercițiul a fost condus de o echipă a Comandamentului Corpului de Reacție Rapidă al NATO din TURCIA, generalul Kiriglugu. Am coordonat un stat major multinațional, dar baza erau ofițerii și subofițerii din B 26 I. Am comandat patru companii: una americană, una

turcă, una germană și una română formate din câte trei plutoane, în total 12 plutoane din NATO și PfP: SUA, TURCIA, OLANDA, GERMANIA, LUXEMBURG, ALBANIA, BULGARIA, ROMÂNIA și UNGARIA. Militarii români s-au comportat exemplar, reușind să-și îndeplinească misiunile, să fie apreciați și recompensați cu diplome, plachete și medalii. La finalul exercițiului, ziua distinșilor vizitatori, au participat: ministrul Apărării Naționale – Gheorghe TINCA, Șeful MStM – general Dumitru CIOFLINĂ, parlamentari, personalități din domeniul politic, științific, învățământ, militar și economic. Ceremonia închiderii exercițiului s-a desfășurat pe stadionul „ȘOIMII” din SIBIU, arhiplin cu spectatori ca la un mare meci de fotbal. De la SIBIU nu ne-am întors numai cu aprecieri și recompense, ci și cu 30 de camioane pline cu materiale demontate din poligoanele realizate de noi în afara poligoanelor permanente: CISNĂDIE; CISNĂDIOARA, POPLACA și PERII DĂII, cu care am amenajat (refăcut după modelul PfP), poligoanele *peace keeping* din Dealul Fetii, fiecare companie realizând câte un poligon.

Au urmat alte exerciții, trageri și verificări în zona și poligoanele din OLTENIA, de la DUNĂRE până la RÂNCA. La finalul perioadei am fost evaluați individual, pe subunități și pe batalion de către o comisie a SMFT, care a concluzionat că B 26 I este operațional pentru plecarea în misiunea UNAVEM III în ANGOLA.

ANGOLA - o țară sud africană situată între paralela 12 și 18 din emisfera sudică, cu o suprafață de peste 1 200 000 km pătrați, populație înregistrată 25 milioane, trecută prin 2 războaie, de aproximativ 10 ani fiecare, unul pentru independență față de PORTUGALIA , altul civil dus cu echipamente militare, parte din ele de ultimă generație, între UNITA sprijinită de occident și MPLA susținută de comuniști. Cele două părți aveau fiecare armate care numărau 200 000 -300 000 de militari, dar care semnaseră acordul de pace de la DEYTON. Cu toate acestea, structuri de nivel subunitate din cele două părți executau frecvent atacuri în zona celeilalte părți sau asupra populației civile, cu scop de pradă. Viața majorității populației din ANGOLA era de o sărăcie cruntă, tipică evului mediu.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a plecat în misiunea UNAVEM III în ANGOLA cu un efectiv de 758 de militari, 550 din B 26 I și cîte o Cp din B/Bistrița și B/Iași la data de 24 martie 1996.

Misunea UNAVEM III în ANGOLA s-a desfășurat sub egida ONU, reprezentant special Metre BAY și comandată de generalul Filip Sibanda, la care

au participau structuri civile, 6 batalioane de infanterie de 800 -1.000 de militari și subunități de asigurare de luptă, în special companii de deminare.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a primit zona de responsabilitate în partea de S-V a ANGOLEI, provincia Huila, cu o suprafață de peste 300.000 km pătrați, aproximativ cât suprafața ROMÂNIEI Mari din 1940, de la faleza Oceanului Atlantic până în zona muntoasă cu înălțimi de peste 2.500 m, cu misiunea de a monitoriza respectarea acordului de pace, apărarea obiectivelor strategice, asigurarea libertății de circulație pe drumurile naționale și protejarea populației civile împotriva atacurilor.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a organizat patru baze militare LUBANGO, unde era P.C, LOBITO, unde era și baza logistică, CHICUMA și N’GOVE în apropiere de HUAMBO. Comandanții celor patru baze au fost : Lt.col. Ionici, mr Stancu, mr Popescu și mr Koch. Distanța între baze era de 400 -500 km. Fiecare bază, companie avea zona sa de responsabilitate și organiza misiuni de patrulare până la limita exterioară, pichete de pază și posturi de control, etc. Era extrem de greu de condus și de intervenit în sprijinul subunităților (patrulelor) care executau misiuni la distanțe mari față de bază. Mr Gheorghe Moghină – șeful Biroului Pregătire pentru Luptă - a avut un rol extrem de important în întocmirea documentelor pentru misiune. Cpt Eugen Predatu m-a sprijinit în întocmirea programului și participarea la conferințe, sedințe de negociere și mediere, cercetatea producerii unor atacuri în zona de responsabilitate.

Pericolele cele mai mari erau atacurile declanșate de cele două părți foste combatante, când se executau focuri de armă în fiecare zi, atacuri cu subunități aproape săptămânal, terenul și în mod deosebit, drumurile minate fără să existe marcaje sau indicatoare, temperaturile din timpul zilei care se apropiau de 60 de grade C, drumurile desfundate și nu în ultimul rând, țânțarii, adică malaria. În urma unui atac executat pe un drum pe care patrula un pluton din B 26 I, din cauza condițiilor de stres, oboselii și a drumului în relief muntos, un TAB s-a defectat și pe marginea unei prăpastii s-a accident grav caporalul Leoveanu Valentin. Am luat măsuri prin comandantul Bazei de la LOBITO pentru acordarea primului ajutor. Mr. Stancu mi-a raportat că situația militarului este foarte gravă, am raportat comandantului Regiunii Militare și a fost trimis un avion - MEDEVAC de la LUANDA aprox 1 500 km, Hercules - 130 cu o echipă medicală de la Spitalul

românesc de campanie din LUANDA. În spital medicii au confirmat gravitatea situației și comandantul Spitalului Militar, col medic RĂDUICĂ, m-a informat și mi-a sugerat să solicit evacuarea militarului la Pretoria. După miezul nopții raportam comandantului Forței, generalului Sibanda, și reprezentantului special ONU despre necesitatea evacuării militarului. Am primit aprobarea, am comunicat-o spitalului să se pregătească și la ora 04.00 avionul a decolat către Pretoria, Africa de Sud la unul din cele mai bune spitale din lume. În jur de ora 10 00 a început operația, care a durat câteva ore și a decurs în condiții bune dar, din păcate militarul nu și-a revenit din anestezie. Am pierdut un OM, un EROU – cap. Valentin LEOVEANU.

A fost o misiune extrem de dificilă datorită pericolelor existente, distanței față de țară și lipsei sprijinului din partea eșaloanelor superioare. Aveam legătură cu MStM cu dl general Mihăiță Costache o dată pe săptămână și în situații deosebite. Aveam posibilitatea să luăm legătura cu familiile prin stația radio sau, ajunși într-o localitate, prin telefon cu cartelă care costa 10 \$ și vorbeai 2 minute.

Drapelul de luptă și militarii batalionului au fost decorați pentru merite deosebite cu medalia ONU pentru pace în luna septembrie, activitate la care a participat ambasadorul României în Angola, prilej cu care am primit un sprijin consistent din țară - un pachet cu OBSERVATORUL MILITAR.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” și-a îndeplinit misiunea cu apăsări foarte bune din partea eșaloanelor din TO dar și a celor din țară, reușind să fie cunoscut mai întâi în ONU și NATO, constituind un valoros ambasador al României.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a participat la următoarele misiuni internaționale: „UNAVEM III” Angola cu B 26 I cdt. - lt col Ion PĂLȘOIU (25.03 - 10.10 1996), „ALBA” Albania, cu 1 Cp./ B 26 I cdt - cpt. Eugen PREDATU, (30.04 – 27.07 1997), „DYNAMIC RESPONSE” Bosnia Hertzegovina, B 26 I cdt - col Ion PĂLȘOIU, (în perioada 1997- 1998).

SFOR „DYNAMIC RESPONSE”, Bosnia Hertzegovina 1998: General Wesley Clark- Comandantul SACE/NATO și Colonel Ion Pâlșoiu - Comandantul B 26 I „Neagoe Basarab”.

În perioada 1998 – 2001, structuri de nivel pluton, companie sau batalion, din **Brigada 2 Infanterie** și **Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab”** NU au participat la misiuni internaționale.

Bg 2 I „Rovine”, cu **Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab”**, în anul 2002 a primit ordin să participe la misiunea „JOINT GUARDIAN”KOSOVO, cu o companie de infanterie din B 26 I (prin rotație), comandant - mr. Costel SIMION (01.03 - 25.06 2002) și mr. Cătălin JIANU (25.06 -12.11 2002).

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab” a continuat să participe la misiuni multinaționale în teatrele de operații din Afganistan, Irak și Balcanii de Vest la operațiile: „ ENDURING FREEDOM” Afganistan B 26 I cdt - lt col Nicolae CIUCĂ (01.07 2002 – 15.01 2003); „ANTICA BABILONIA” Irak B 26 I cdt.- lt col Nicolae CIUCĂ: (15.01-15.07 2004); „UNAMI” Irak, Cp/B 26 I, cdt. -

cpt Cătălin GIURGIU: (19.03-04.10 2005); „ISAF SUPPORT ELECTION” Afganistan, B 26 I cdt - lt col Gabriel TOMA : (02.08-07.11 2005); „KAF FORCE ELECTION” Afganistan, Cp/B 26 I, cdt - cpt Marius BUMBAC : (26.09 2006 - 01.04 2007), și cdt - cpt. Decebal NICULESCU : (01.04-26.07 2007); „IRAQI SUNSET” Irak, B 26 I, cdt - lt col Gabriel TOMA : (19.02.-23.07 2009); „ISAF”Afganistan, B 26 I, cdt - lt col Dan IONESCU : (22.01- 11.08 2012); „KAF/GDA” Afganistan, 1 Cp/B 26I - cpt Mihai STANCIU: (09.12 2013-30.05 2014); „DYNAMIC RESPONSE” Bosnia Hertzegovina și Kosovo, B 26 I : 1998, 2000, 2001, 2002, 2003.

Militarii **Batalionului 26 Infanterie „Neagoe Basarab”** au fost primii militari români, de la cel de-al Doilea Război Mondial, care au participat la operații de luptă (război) în afara granițelor țării, în 2002 în Afganistan.

Batalionul 26 Infanterie „Neagoe Basarab”, prin înaltul profesionalism, disciplină, spirit de dăruire și sacrificiu, dovedite în teatrele de operații din Angola, Balcanii de Vest, Afganistan și Irak, a contribuit într-o măsură însemnată la admiterea României în NATO și la consolidarea securității zonale și mondiale.

Comandanții Batalionului 26 Infanterie „Neagoe Basarab” au fost: col PÂLȘOIU Ion (15.09 1994 – 27.07 1998); col IONICI Virgil (15.10 1998 – 01.01 2001); lt col CIUCĂ Nicolae (01.02 2001 – 04.10 2004); lt col TOMA Gabriel (04.10 2004 – 31.10 2009); col IONESCU Dan (01.11 2009 – 01.06 2016); lt col COSTARU Adrian (01.06 2016 – 01.11 2017); lt col JILAVU Mitel (01.11 2016 – 01.12 2020); lt col ȘERBAN Vasile Ilie (01.04 2021–prezent).

COMANDANȚII BATALIONULUI 26 INFANTERIE „NEAGOE BASARAB”		
PÂLȘOIU ION	LT.COL.	15.09.1994 - 27.07.1998
IONICI VIRGIL	LT.COL.	15.10.1998 - 01.02.2001
CIUCĂ NICOLAE	MAJOR	01.02.2001 - 04.10.2004
TOMA GABRIEL	MAJOR	04.10.2004 - 31.10.2009
IONESCU DAN	LT.COL.	01.11.2009 - 01.06.2016
COSTARU ADRIAN	LT.COL.	01.06.2016-01.11.2017
JILAVU MITEL	LT.COL.	01.11.2017-01.12.2020
ILIE ȘERBAN	MAJOR	01.04.2021-

Galeria Comandanților B 26 I „Neogoe Basarab”

Am comandat **Batalionul 26 Infanterie „Neogoe Basarab”** în perioada 15.09 1994 - 27.07 1998, acționând cu responsabilitate pentru înființarea unității, pregătirea structurilor din batalion pentru apărarea țării și participarea acestora la exerciții și misiuni naționale și multinaționale în teatrele de operații.

Aduc un pios omagiu și mulțumesc întregului personal, tuturor militarilor care au luptat și luptă sub faldurile drapelului de luptă al **Batalionului 26 Infanterie „Neogoe Basarab”**.

Adresez sincere felicitări personalului acestei Unități, pentru profesionalismul, pasiunea, devotamentul, disciplina și eroismul de care a dat dovadă în misiunile executate, pentru apărarea țării și pentru consolidarea securității și a păcii.

Doresc succes în activitățile și misiunile încredințate, conform devizei „**GATA ORICÂND !**”, multă sănătate și împliniri personalului **Batalionul 26 Infanterie „Neogoe Basarab”**, Craiova:

LA MULȚI ANI!

BATALIONUL 325 ARTILERIE „ALUTUS”

SPRE A 55-A ANIVERSARE

Lt col Gabriel-Doru GUȘOI

Batalionul 325 Artilerie „Alutus” a luat înființă pe data de **1 octombrie 1968** în garnizoana **Caracal**, purtând denumirea de **Divizionul 325 Autotunuri**. Unitatea a fost constituită simultan cu alte structuri defensive, în condițiile invaziei Cehoslovaciei de către tancurile sovietice, dar și a unor amenințări reale la adresa suveranității României, generate de acțiunea agresivă a Uniunii Sovietice. Inițial divizionul a fost dislocat în cazarma 472 dispusă la ieșirea din localitate, în zona limitrofă din dreapta comunicației Caracal-Corabia.

La început unitatea s-a aflat în subordinea **Diviziei 2 Mecanizată „Mihai Viteazul”** și a avut în dotare autotunuri de tip SU-calibru 100 mm.

Autotunul SU-100

Pe data de **20 iulie 1969**, efectivele **Divizionului 325 Autotunuri** au primit **Drapelul de luptă**¹, fapt ce a reprezentat un prilej de mândrie, care a generat un puternic spirit de unitate în rândul tuturor categoriilor de militari.

Unitatea Militară 01252 Caracal, astfel constituită a reușit într-un timp relativ scurt să-și realizeze coeziunea subunităților, confirmată prin rezultate bune și foarte bune, atât la aplicațiile și exercițiile tactice, cât și cu ocazia sprijinirii populației din județ, în timpul inundațiilor din vara anului 1970.

Perioada anilor 80' a fost marcată de modificări majore, care au început cu redislocarea unității în cazarma 1253 și au culminat cu transformarea structurală în **Divizionul 325 Artilerie Antitanc**.

Divizionul a continuat de la înființarea sa până în anul 1989, să execute trageri de luptă în poligoanele: Dud-Tăuți, Știuca, Babadag și Cârțișoara. În această perioadă au avut loc inspecția ministrului Apărării Naționale și alarmarea de către Marele Stat Major Major, (azi Statul Major al Apărării) - verificări supreme, la care unitatea a fost apreciată cu calificativul „Foarte Bine”, situându-se astfel între structurile de frunte ale diviziei.

O etapă deosebit de critică în istoria unității avea să fie marcată de evenimentele din decembrie 1989, în condițiile în care garnizoana Caracal a fost supusă unui adevărat asalt dezinformațional. În aceste condiții, efectivele unității au acționat atât în oraș cât și în împrejurimi, îndeplinind misiuni de scotocire a Pădurii Reșca, de pază a silozurilor, puțurilor și rezvoarelor de apă, precum și a aerodromului Deveselu. De menționat că în această perioadă unitatea nu s-a înregistrat cu pierderi, în ciuda condițiilor create de starea excepțională instaurată atunci în toată țara.

Au urmat aplicații cu un grad sporit de dificultate, precum: „Timiș '91” și „Banat '93”, activități la care unitatea a fost apreciată cu calificative foarte bune.

Trageri directe cu bateria TAT cal 100 mm

Anul 1994 a fost un an al încercărilor, în care divizionul a dat proba pregătirii profesionale a tuturor categoriilor de specialiști în cadrul aplicației „Experimentul noilor structuri”, inițiat de Statul Major al Forțelor Terestre.

În acest context divizionul a executat aplicații tactice cu trageri de luptă în poligoanele Babadag și Cârțișoara , fiind încadrat cu efective și tehnică de luptă la necesarul de pace, demonstrând cu prisosință viabilitatea noii sale structuri organizatorice.

Urmare a desființării Diviziei 2 Mecanizată „Mihai Viteazul” începând cu data de 13.06 1994, unitatea a trecut în subordinea Brigăzii 7 Tancuri. În perioada 1995 - 1997 Divizionul 325 Artilerie Antitanc a executat aplicații tactice cu trageri de luptă în poligoanele Babadag și Cârțișoara, iar în anul 1997 și-a făcut debutul în cadrul activităților multinaționale, prin participarea la exercițiul „În spiritul parteneriatului pentru pace Bulgaro-American 1997”, care s-a desfășurat pe teritoriul Bulgariei.

Un moment de referință în viața militarilor Divizionului 325 Artilerie Antitanc, l-a constituit primirea noului **Drapel de luptă**², compatibil cu denumire care-i fusese atribuită recent.

Drapelul de luptă al unității

Începând cu data de 01.06 2002 Divizionul 325 Artilerie Antitanc aflat în structura organizatorică a Brigăzii 2 Infanterie Moto „Rovine”, a trecut la noul stat de organizare având în componere: 1 comandament, 3 baterii de artilerie antitanc, o baterie RAD, subunități de asigurare de luptă și o baterie logistică. Dotată cu opt instalațiile de lansare Konkurs, unitatea și-a sporit posibilitățile de luptă antitanc.

În perioada anilor 1998-2004 divizionul a continuat să execute în fiecare an aplicații tactice cu trageri de luptă în poligoanele cu specific artileristic: Babadag, Cârțișoara și Smârdan obținând cu consecvență calificative foarte bune.

Transformările structurale au continuat, și în noiembrie 2004 unității i-au intrat în dotare trei baterii de obuziere cal 152 mm model 1991(18 piese)³, devenind astfel **Divizionul 325 Artilerie Mixtă** în structura organizatorică a Brigăzii 2 Infanterie Ușoară „Rovine”, realizând prin urmare pe lângă sporirea posibilităților antitanc și o creștere considerabilă a puterii de sprijin cu foc.

În perioada 02-15.07 2005 din cauza precipitațiilor abundente, care au provocat ruperea barajului de pe raza localității Movileni din județul Olt, militarii unității au asigurat aprovizionarea cu apă a persoanelor din zonele sinistrate și au intervenit oportun pentru înlăturarea efectelor produse de inundații în localitatea Fălcoiu.

Începând cu data de 1 august 2005, Divizionul 325 Artilerie Mixtă a fost redislocat din cazarma 1253, în actuala cazarmă 1231. Și în anul 2006, militarii batalionului au fost chemați să acționeze pentru limitarea și înlăturarea efectelor inundațiilor în zona localităților: Corabia, Ianca, Sărata, Goicea, Gighera și Bistreț din sudul județului Olt, unde s-au achitat cu cinste de misiunile încredințate.

Începând cu 01.03 2008 s-au efectuat modificări în „Statul de organizare”⁴, care au schimbat titulatura unității din „Divizion” în „Batalion”, ceea ce a atras după sine schimbarea denumirii în **Batalionul 325 Artilerie**. Totodată unității i-a fost conferită și o denumire onorifică, astfel că noua titlatură a devenit **Batalionul 325 Artilerie „Alutus”**, ocazie cu care și însemnele heraldice au fost aprobate de ministrul Apărării Naționale. În perioada 2009 - 2016 unitatea a executat aplicațiile tactice cu trageri de luptă în poligoanele Babadag, Cincu, Cârțișoara și Botoșești - Paia obținând cu consecvență an de an, calificative foarte bune.

Pe baza aprobării șefului Statului Major General, începând cu 23.04 2012, Batalionul 325 Artilerie „Alutus” a devenit depozitarul tradițiilor de luptă ale Divizionului 325 Autotunuri/Divizionului 325 Artilerie Antitanc, pe care cu onoare le îmbogățește cu fiecare activitate și le duce cu cinste pe mai departe

În perioada martie-noiembrie 2013, militari din cadrul unității au fost detașați în cadrul Batalionului 96 Geniu, unde au participat activ la executarea lucrărilor de amenajare genistică și de infrastructură la Baza 99 Deveselu.

Începând cu anul 2015 a intrat în vigoare un nou stat de organizare al Batalionului 325 Artilerie „Alutus”, care a transformat Bateria RATD, în Bateria 2 TAT, ca urmare a epuizării resursei tehnice a instalațiilor de lansare și rachetelor de proveniență sovietică și în consecință devenite neoperative.

Potrivit cu prevederile Dispoziției șefului Statului Major al Apărării nr G/S 1197, începând cu data de 1 august 2018 în statul de organizare al Batalionului 325 Artilerie „Alutus” a fost operată următoarea modificare: „Bateria 2 TAT se

transformă în Bateria RAD, dotată cu 8 instalații de lansare portative SPIKE-LR și aparate de observare de tip ARGUS”.

Pe data de **1 octombrie 2018**, în centrul municipiului Caracal a avut loc un fastuos ceremonial militar-religios, organizat cu ocazia sărbătoririi a 50 de ani de la înființarea unității în prezența unei numeroase asistențe de locuitori ai orașului. Cu prilejul acestui jubileu, **Drapelul de luptă al unității a fost decorat cu „Emblema de Onoare a Forțelor Terestre”**, pentru rezultatele foarte bune obținute.

În pas de defilare

În perioada 06-07.11 2019 au fost executate în poligonul Cincu exerciții cu trageri de luptă LFX (Live-Fire Exercises: Exerciții Tactice cu Trageri Reale) de nivel baterie, apreciate cu calificative foarte bune.

Batalionul 325 Artilerie „ALUTUS” a participat în perioada 18 – 24.07 2020 la exercițiul cu termen scurt de notificare ETSN cu trageri de luptă în facilitățile de instruire CNIÎ Cincu, în scopul demonstrării capacității de luptă în context interarme, multi-domeniu și întrunit, a antrenării și verificării capacității de luptă din compunerea structurilor destinate să adopte o reacție de răspuns în timp scurt.

La nivelul unității a funcționat pe durata crizei pandemice, un centru de vaccinare anticovid și o structură „Call Center” cu 8 posturi.

În perioada 23.05-12.06 2021 Batalionul 325 Artilerie „ALUTUS” a planificat, pregătit și participat împreună cu structurile nominalizate, la exercițiul „SCORPIONS LEGACY 21”, în cadrul CNIÎ (Comandamentul Național pentru Instrucție Întrunită) din poligonul Cincu, în scopul creșterii capacității operaționale pentru executarea sprijinului prin foc direct în cadrul multinațional întrunit și interarme al MN BDE-SE și VJTF.

De asemenea, batalionul a participat în perioada 21.10 – 04.11 2021 la exercițiul

cu trageri de luptă „LFX - SCORPIONII DE FOC în facilitățile de instruire CNIÎ Cincu”, în scopul evaluării capacității de luptă în context interarme de nivel întrunit cu subunitățile Batalionului 22 Infanterie „Romanați”.

Batalionul a participat în perioada 28.03 - 01.04 2022 la exercițiul tactic cu trageri de luptă LFX - „DANUBE PROTECTOR 22” în facilitățile de instruire CSIL (Facilități de Instruire) Babadag, în scopul verificării capacității de luptă în context interarme și întrunit, împreună cu Regimentul 307 Infanterie Marină, iar în perioada 17.05 - 07.06 în CSIL - FT Smârdan a fost evaluat în cadrul exercițiului cu trageri de luptă LFX 11-2-E1305 nivel subunitate, în care a fost angajată Bateria 2 obuziere.

Militarii batalionului nostru au mai participat în cadrul Brigăzii 2 Infanterie „Rovine” începând cu anul 1996 și la misiuni internaționale în teatrele de operații din Angola, Bosnia, Irak și Afganistan, iar anul trecut au acționat în cadrul detașamentului de apărare antiaeriană, la misiunea - OERLIKON din Polonia.

Meționez că în decursul celor aproape 55 de ani de existență, unitatea noastră a dat Armatei române o serie de ofițeri cu înaltă pregătire profesională, care au acces până în cele mai înalte structuri militare, iar doi dintre ei au fost avansați la gradul de general de brigadă, fapt care ne onorează și îi motivează pe militarii noștri activi.

Aflat în subordinea Brigăzii Multinaționale de Sud-Est, batalionul nostru constituie în prezent principala ei forță de sprijin prin foc precis și de mare eficacitate. În acest scop comanda unității continuă să își dezvolte capacitățile planificate, în vederea atingerii și menținerii nivelului de operaționalizare stabilit, fiind în măsură din punct de vedere structural și acțional, să planifice, pregătească, conducă, execute și să evalueze dislocarea/redislocarea, sprijinul prin foc și alte misiuni specifice acțiunilor militare.

În această perioadă, efectivele **Batalionului 325 Artilerie „Alutus”** își intensifică eforturile și dedică rezultatele obținute jubileului de la **1 Octombrie 2023**, pentru a sărbători **55 de ani de la înființare!**

RECUNOȘTINȚĂ ÎNAINȚAȘILOR NOȘTRI!”
„LA MULȚI ANI BATALIONULUI 325 ARTILERIE „ALUTUS”!

1968-1982
Lt col Nicolae RĂGĂLIE

1983-1989
Mr Dumitru BĂLUȚĂ

1989-1992
Mr Ștefan DINCĂ

1992-1997
Lt col George GHIȚĂ

1997-2002
Mr Dumitru PĂUN

2002 -2005
Lt col M. POROINEANU

2005 – 2008
Lt col Gh ȚĂRLEA

2016 -2019
Col Neluș DINU

2009 – 2016
Lt col C. ILEANA-NIȚĂ

Bibliografie:

1. Decret Prezidențial nr 187 din 12.03 1968;
2. Ibidem nr. 295 din 03.07 1997;
3. Urmare a desființării Divizionului 30 Artilerie din Craiova;
4. Dispoziția SMG nr. 35/S 481 din 01.03 2006.

Notă:

Locotenent colonelul Gabriel-Doru Gușoi, comandantul în exercițiu al **Batalionului 325 Artilerie „Alutus”** este un destoinic ofițer de artilerie, care manifestă competență profesională, principialitate și exigență în exercitarea actului de comandă. Este al 10-lea comandant care în decurs de 55 de ani succede la comandă, adăugând o nouă și interesantă pagină în istoria unității. Cu acest prilej îl felicităm și îi dorim noi și importante succese în cariera sa militară!

G1 bg (r) Dumitru Băluță

SCURT ISTORIC AL ARMEI TRANSMISIUNI

- 150 DE ANI DE EXISTENȚĂ -

Col (r) Alexandru ȚINC

De la prima sa apariție, revista „**Rezerva Oștirii Doljene**” aflată sub auspiciile ANCMRR „*Alexandru Ioan Cuza*”, Filiala Județului Dolj „*Mihai Viteazul*” și-a propus reprezentarea și apărarea drepturilor și tuturor idealurilor rezerviștilor doljeni.

Noi transmisioniștii, membri ai Filialei ne bucurăm de a fi reprezentați prin această tribună de dialog constructiv pentru a scoate la lumină și eforturile noastre pentru afirmarea profesionalismului, onoarei și demnității militare.

Arma Transmisiuni, considerată a fi una dintre cele mai tinere arme din structura Armatei române a cunoscut în scurta sa existență, foarte multe transformări și evoluții legate sigur de cele mai noi descoperiri și cuceriri în domeniul științei și tehnicii comunicațiilor.

Analizând multe din punctele de vedere ale specialiștilor, apreciez că în evoluția structural-funcțională a armei Transmisiuni, în cei aproape **150 de ani de existență**, au fost câteva momente istorice definitorii astfel:

- **14 iulie 1873**, prin **Înaltul Decret nr 1303/1873 s-a înființat prima subunitate de transmisiuni** în organica armei geniu, o secție de telegrafie militară. **Această dată memorabilă de 14 iulie avea să devină Ziua Armeei Transmisiuni**. De semnalat că în acest Decret se menționa clar că: *„lucrătorii telegrafiști vor fi aleși dintr-aceia care știu a scrie și a ceti cu înlesnire.....”*, ca o cerință majoră a acelei perioade în selecționarea personalului. După această primă etapă de început a urmat o dezvoltare mai mult în plan orizontal, axată în principal pe creșterea numărului de subunități;

-1 aprilie 1932: prin **Înaltul Decret Regal nr 497/1932 s-a înființat Brigada de Transmisiuni**, care a luat în subordine Regimentul 1 Transmisiuni existent și Regimentele 2 și 3 Transmisiuni înființate la aceeași dată prin separarea transmisioniștilor de pioneri (arma geniu), cu unități și mari unități de sine stătătoare, dar care au rămas atunci tot în organica armei geniu;

-1 iulie 1942: prin **Ordinul Marelui Stat Major nr 85959/1942 și Decretul nr 3818/1942 s-a înființat Comandamentul Transmisiunilor** ca: *„Organ unic de direcție, supraveghere și control pentru pregătirea de război a unităților de transmisiuni din Armata de Usca, Aer și Marină”*;

-1 februarie 1949: prin **Ordinul Marelui Stat Major nr 45107/1949 Brigada de Transmisiuni se transformă în Comandamentul Transmisiunilor Armatei**, care în 1951 devine **Comandamentul Trupelor de Transmisiuni**, act prin care se consfințește separarea definitivă de arma geniu și devine armă independentă, de sine stătătoare, cu un comandament separat, cu structuri și efective proprii, cu atribuții și responsabilități distincte la nivelul întregii armate;

- 9 iunie 1993: prin Hotărîrea nr 0031/09.06 1993 a CSAT s-a aprobat „*Concepția de organizare și realizare a Sistemului de Transmisiuni al Armatei Române - STAR*”, care a marcat începutul unei noi ere în telecomunicațiile noastre militare, prin trecerea treptată la înlocuirea echipamentelor și sistemelor analogice cu cele digitale/numerice.

- începând cu 29 martie 2004, odată cu aderarea României la NATO are loc un amplu proces de modernizare structurală, dotarea cu tehnică compatibilă acestor structuri, iar participarea la misiuni și exerciții în comun a impus în primul rând asigurarea interoperabilităților de comunicare.

Dacă apariția și evoluția transmisiunilor au fost sincrone cu procesele similare din majoritatea armatelor europene, măsurile organizatorice și doctrinare de separare de arma geniu s-au făcut cu un decalaj de doua - trei decenii. Acestea au început în plan teoretic abia în perioada interbelică, apoi au continuat cu măsuri în plan structural - funcțional, inclusiv pe timpul războiului și s-au finalizat pe 1 februarie 1949 prin înființarea Comandamentului Transmisiunilor.

În aceeași perioadă, dezvoltarea aviației și marinei, cu problemele lor specifice, făceau tot mai necesară existența, pentru asigurarea nevoilor proprii de conducere, a unor unități de transmisiuni speciale dotate cu o anumită tehnică și cu o pregătire diferită față de cea a trupele de uscat. Pe baza acestor considerente, în anul 1940, în baza prevederilor Înalțului Decret nr 634/23.03 1940 s-a înființat în București, Regimentul de Geniu Aeronautic, iar la Brăila Regimentul de Geniu Maritim, ambele unități având în organică câte un Batalion de Transmisiuni cu înzestrare tehnică specifică (fir și radio).

În timpul Primului Război Mondial ne-am bazat pe o tehnică greoaie, de proveniență englezească, în special de telegrafie, telefonie, radio de gabarit mare și sârmă instalate în căruțe și trase de cai. În perioada imediat următoare, pentru această tehnică nu au mai existat piese de schimb, fiind depășită moral, dar și insuficientă pentru unitățile nou înființate, astfel încât posibilitățile acestora nu ajungeau decât nevoilor de legături până la nivelul regimentelor luptătoare.

În perioada interbelică s-au luat unele măsuri privind îmbunătățirea structurii organizatorice a transmisiunilor, definirea misiunilor specifice și înzestrare, acestea fiind influențate în mod evident de prezența în România a „Misiunii Militare

Germane”, care a avut să recunoaştem, un rol benefic în evoluţia transmisiunilor, astfel că situaţia unităţilor de transmisiuni la 22 iunie 1941 era următoarea:

- 9 Batalioane de Transmisiuni, câte unul pentru fiecare Armată şi Corp de Armată;
- 26 Companii de Transmisiuni, câte una de fiecare divizie;
- Batalionul Construcţiei Linii Permanente şi Batalionul Radio Gonio Informativ, ambele la dispoziţia Marelui Cartier General;
- Batalioanele de Transmisiuni pentru Aeronautică şi Marină;
- Trenul de Comandament cu indicativul „Patria” dispus la Piatra Neamţ, având în componere un vagon special pentru Centrul de Transmisiuni Mobil compus din : 3 aparate „Hughes”, teleimprimator, aparat morse, 2 centrale telefonice de 30 numere, 6 telefoane, un grup electrogen de 400 W, 2 autostaţii radio „Marconi” pe UL (unde lungi) cu bătaie de 500 km, acesta constituind Centrul de Transmisiuni Mobil al MStM.

I. EVOLUŢIA FASCINANTĂ A TEHNICII ÎN DOMENIUL DOTĂRII ARMEI TRANSMISIUNILOR

-în anul 1873 au intrat în dotarea secţiilor de telegrafie primele trăsuri de specialitate dotate cu aparate telegrafice morse, sârmă, cablu şi pari de telegrafie;

-începând cu anul 1884 s-a introdus în dotarea armatei telefonul „Siemens”;

-în 1908 au intrat în dotarea armatei primele trei staţii TFF (radio) tip „Telefunken” cu scântei, model (1,5 kw ,1 kw);

-în 1909 a luat fiinţă „Compania de specialităţi”, care avea în componere : 1 secţie proiectare, 1 secţie automobile şi motociclete, 1 staţiune centrală columbofilă şi 1 secţie de fotografie militară;

-în perioada 1911 - 1912 s-a investit mult în dotarea cu staţii radio engleze, de 0,4 kw (bătaie 20 km, purtate în raniţe), cât şi în materiale de telefonie (cumpărate din Austria, Germania, Franţa, Italia);

- 1925-1932 - putem considera că a fost o perioadă a revirimentului producţiei româneşti în domeniul tehnicii de transmisiuni, astfel că fabricile „Energia “ din Cluj şi Timişoara, apoi „Standard” din Bucureşti au produs numeroase telefoane şi centrale telefonice de campanie, după o licenţă suedeză;

- în 1932 s-a încheiat un contract cu firma „Marconi” pentru fabricarea a 286 stații radio (de 50 w, 100 w, 1kw, 2 kw), cele de 50 w și 100 w erau instalate pe trăsuri cu tracțiune hipo;

- în 1935 și anii următori s-a mai comandat și achiziționat un număr apreciabil de stații radio de proveniență germană și poloneză.

Cu toate aceste eforturi, deficitele la principalele materiale de transmisiuni în armată erau mari, puține categorii depășind 50 % din necesar. Armata română avea să fie însă puternic sprijinită pe Frontul de Est cu tehnică germană (în 1942 s-a primit un Centru de Transmisiuni Mobil pe 2 vagoane, unul dotat cu stații și receptoare radio, teleximprimator și centrală telefonică de 50 numere, iar al doilea dotat cu 2 grupuri electrogene Diesel de 70 CP, s-au înlocuit stațiile Marconi cu 33 autostații radio de 80 w), dar și pierderile au fost mari.

În anii următori au avut loc mari modificări de ordin organizatoric și conceptual la nivelul conducerii armatei care au condus prin Ordinul M St M nr 45107/02.02 din 1949 la înființarea „Comandamentului Transmisiunilor Armatei”, consființând astfel separarea definitivă de arma geniu. După sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial și împărțirea sferelor de influență, Armata română a intrat în compunerea Tratatului de la Varșovia, fapt ce a determinat mari schimbări în organizarea și dotarea cu tehnică și a armei transmisiuni, pentru a deveni compatibilă cu celelalte armate aliate. Astfel s-a trecut la înlocuirea întregii tehnici de transmisiuni existentă în dotarea armatei și la înzestrarea masivă cu mijloace rusești, multe folosite și rămase de pe front, pe care am fost obligați să le punem în funcțiune. Toate acestea au impus ample schimbări în învățământul militar și bazele militare de reparații, determinând noi concepte de organizare și funcționare a sistemelor de transmisiuni.

Ulterior unele arme s-au separat mai ușor de acest sistem încătușat, dar arma transmisiuni prin sistemul său integrator nu se putea separa prin mici modificări, ci numai printr-o rupere definitivă. A urmat o perioadă foarte grea și doar datorită eforturilor specialiștilor noștri (șefi de autospeciale, maiștri militari), care au făcut mari eforturi pentru a menține în funcțiune aceste mijloace perimate, multe dintre ele nemaexistând în nomenclatoarele statelor moderne. Cu aceste mijloace totuși, România a participat atât la aplicațiile Tratatului, cât și la cele conduse de comandamentele de mari unități, precum și la alte misiuni în care s-a solicitat intervenția trupelor.

Hotărârea CSAT nr 0013/1993 stabilea pentru prima dată în istoria României ca problematica armelor de comunicații să fie analizată la cel mai înalt nivel politico-militar de decizie. Astfel a fost adoptată o concepție unitară pe termen lung, care a determinat schimbări radicale și implicații majore la nivelul structurii de forțe ale armatei, în plan conceptual și doctrinar, în actul de comandă și control, în procesul de planificare a operațiilor la nivel strategic, operativ și tactic, în cel de gestionare a resurselor materiale și umane marcând începutul unei noi ere în telecomunicațiile noastre militare.

Din acel moment, s-a trecut la o infuzie de tehnică românească în dotarea armelor de comunicații și s-a dezvoltat industria de armament cu scopul de a asigura independența totală dorită. Nimic greșit și total benefic, aveam tehnica noastră și o industrie de profil prosperă. Concepția a fost elaborată pentru fabricarea și înzestrarea cu tehnică de comunicații a unităților (telefonie, cablu, stații de putere mică), apoi s-a adoptat conceptul de „Centrul de Comunicații F-2000 al Armatei române”, care să asigure nevoile de legătură la toate eșaloanele.

Toate aceste eforturi au continuat până când conducerea politico - militară română a luat hotărârea de intrare în NATO, ocazie cu care s-a făcut trecerea la o nouă înzestrare cu tehnică de comunicații modernă specifică Alianței Nord Atlantice.

Autostație radio Panther 2000 H

Astfel, tehnica existentă în dotarea Armatei române, indiferent de vechime a fost considerată pe bună dreptate atipică, trecându-se la dezmembrarea acesteia și scoaterea ei din funcțiune, astfel că toate eforturile industriale au eșuat

(similitudine cu situația de după al Doilea Război Mondial) și astfel Arma Transmisiuni intra într-o nouă eră de dotare și organizare.

II LA AN ANIVERSAR VĂ PREZENTĂM EVOLUȚIA TEHNICII DE TRANSMISIUNI ȘI COMUNICAȚII ÎN LEGĂTURĂ DIRECTĂ CU DEZVOLTAREA TEHNICII PE PLAN MONDIAL

1. De la Telegraf la Satelit, de la Transmiterea semnalelor, Telegrafie optică, Telegraful electric, Teleimprimator și apoi la Faxul utilizat astăzi :

- cronologic începem cu vestita veste a căderii Troiei, anunțată în chiar aceeași noapte, la 500 km distanță prin focuri aprinse pe înălțimi, iar pe timp de zi se folosea fumul;

- perșii perfecționează „serviciul poștal” prin stabilirea unor baze așezate la distanță de o zi de mers cu trăsura;

- inventarea telegrafului optic (transmiterea semnalelor cu semaforul) în 1791 este realizată prima linie între Paris și Lille pe o distanță de 230 km prin 16 stații;

-în 1837, Samuel Morse inventează primul aparat telegrafic electric și introduce „Codul Morse”, care mai este folosit și în zilele noastre;

-1841 este anul în care se inventează Faxul;

-în anul 1851 se montează cablul telegrafic submarin între Dover și Calais pe sub Canalul Mânecii, care este folosit și astăzi;

- în 1853 se instalează și la noi prima linie telegrafică în Transilvania (Viena - Timișoara - Sibiu - Cluj);

-în 1870 se inventează telegrafia multiplă, premergătoare telegrafului duplex;

-1914 este anul în care se inventează Teleimprimatorul și apoi în 1850 Telex-ul, care presupune scrierea textelor și transmiterea lor la distanță.

2 . De la Analogie la Digital, Electricitate, Electromagnetism, Electronică și Informatică.

Cronologic pe etape evoluția se prezintă astfel:

- 1800 se inventează bateria electrică (A Volta);

- 1820, Amper - formulează legea de bază a electromagnetismului și regula mâinii drepte privind stabilirea sensului electric într-un circuit;

- 1831, M. Faraday inventează prima sursă electromecanică: generatorul;
- 1859 se construiește primul acumulator cu plumb și acid;
- 1880, Graham Bell descoperă elementul fotosensibil într-un circuit electric (becul);
- 1898, J Thomson descoperă electronul prima particulă mai mică dintr-un atom;
- 1958 apare teoria Laserului, iar în 1970 se realizează fibra optică de sticlă, ca mijloc de transmitere a comunicațiilor;
- ulterior apare o avansată de descoperiri în acest domeniu a comunicațiilor, care utilizează superconductorii de temperaturi înalte (pe bază de azot, bismut, taliu);
- pas cu pas se ajunge la transmiterea frecvențelor luminoase diferite pe aceeași fibră (tehnologia WDM) transferul a 2,5 Gbps la 750 km;
- în 1998 se trece la tehnologia DWDM realizându-se transferul a 10 Gbps a 100 semnale optice simultan pe aceeași fibră.

3. De la telefonul cu manivelă la telefonul celular; de la Telefonul cu inductor, Telefonul BL/BC/CTA, Telefonie multiplă și Telefonie celulară, la Telefonie Internet:

Tehnica actuală de transmisiuni

Dar iată cum s-a realizat acest salt spectaculos din punct de vedere cronologic:

- în 1876, Graham Bell considerat mult timp întemeietorul telefonului își împarte această paternitate acum cu Meucci (1870);
- în 1877 apare primul telefon comercial și este instalată prima linie telefonică în Anglia;
- în România se realizează prima linie telefonică în București în anul 1883, dar pe distanțe mici, iar la 1889 în București se instalează prima centrală telefonică cu 5 abonați între Parlament și ministere;
- în perioada 1893 -1894 apare și la noi serviciul public de telefonie urban mai întâi în București apoi la Brăila, Galați, Ploiești, Iași și Craiova în 1896, astfel că până în 1910 acesta se extinde în marea majoritate a orașelor din țară;
- în 1946 apare telefonia mobilă în SUA, iar din 1950 și în Europa;
- în 1971 INTEL introduce primul său microprocesor, iar compania japoneză FUNIO prezintă primul plan de rețea celulară de telefonie mobilă și astfel apare prima generație de telefonie mobilă -1 G, denumită FDMA;
- 1982 apare 2 G, a doua generație în telefonia mobilă cu o tehnologie T D M, apoi în 1990 a treia generație 3 G, cu tehnologie CDMA (prescurtarea de la denumirea acestora în limba engleză).
- 1995 se experimentează prima aplicație Internet - Phone, iar în 2000 apăsarea 4 G a patra generație în telefonia mobilă (WIFI ,WI MAX) și așa cum bine știți, discuțiile și controversele de instalare a aparaturii pentru 5 G continuă, în timp ce în concomitență se fac experimentări pentru 6 G, așa încât vom vedea unde și când se vor opri în cele din urmă oamenii de știință.

4. De la Frontul Terestru la Frontul invizibil al undelor Radio, Tv și Satelit:

- 1888 Hertz descoperă undele electromagnetice;
- 1894 Marconi experimentează pe distanțe mici legăturile Emisie -Recepție (Radiotransmisie) brevetat în 1896 pentru transmiterea semnalelor radio telegrafice;
- 1902 avea loc prima transmisie radio a vocii umane;
- 1915 se realizează prima transmisie fără fir între America și Europa;
- 1919 se construiește primul aparat radio în gama US (unde scurte) iar în 1924 se realizează prima legătură radio în gama US între Londra și Sidney;
- în 1927 are loc prima demonstrație publică de televiziune pe o linie de telecomunicație în SUA, apoi se dezvoltă în Anglia și Germania;

-în 1936 BBC lansează primul post public de televiziune, iar în 1953 încep emisiunile de televiziune în culori;

- în anul 1957, URSS lansează primul satelit de telecomunicații SYNCOM-1, prin intermediul căruia s-a realizat și transmisiunea TV a jocurilor olimpice de la Tokio din 1964;

- în 1967 apar și primele emisiuni TV în culori în Europa (Anglia, Germania);

- în 1970 China și Japonia lansează primii sateliți artificiali de telecomunicații;

- în 1998 în SUA încep emisiunile TV digitale, iar din 2004 apar posturi INTRNET de recepție radio care nu includeau neapărat un PC.

Această tendință a evoluției tehnologice este și în prezent într-un trend fenomenal, care cu greu mai poate fi anticipat și controlat. Dar să trăim noi sănătoși ca să putem fi martorii acestor faimoase și miraculoase descoperiri care au loc pe plan mondial în acest surprinzător domeniu al telecomunicațiilor.

**„RECUNOȘȚINȚĂ ÎNAINȚAȘILOR TRANSMISIONIȘTI”
„LA MULȚI ANI DRAGI CAMARAZI ACTIVI ȘI
REZERVIȘTI”!**

ISTORIA ARTEI MILITARE

ARTA RĂZBOIULUI – ZILE FIERBINȚI ÎN ATLANTICUL DE SUD

G1 bg (r) dr Dorinel DUICAN

Motto

*„Fiecare eră are propriul său tip de război,
limitat de condițiile și concepțiile epocii respective.”*

Carl von Clausewitz

Istoria artei militare nu este doar o simplă înșiruire de evenimente. Ea își oferă disponibilitatea și capacitatea de a elabora un proiect și o construcție a războiului urmărind planificarea, desfășurarea și susținerea acțiunilor militare, în concordanță cu celelalte acțiuni ale omului.

Crizele și conflictele armate din ultimele decenii stau mărturie asupra schimbărilor și evoluțiilor în plan conceptual și acțional, în domeniul artei militare. Războiul din Malvine / Falkland pe lângă alte conflicte din istoria recentă, fiecare dintre ele având propriile particularități, au oferit terenul propice pentru experimentarea și materializarea unor noi concepte privind planificarea și desfășurarea operațiilor în condiții deosebit de complexe.

Întreaga literatură de specialitate, dar și experiența câmpurilor de luptă ale războaielor locale, limitate sau mondiale ne arată că, în permanență, pe panoplia zeului Marte se adaugă ceva nou, totul se perfecționează.

Conflictul din Atlanticul de Sud a fost generat de disputa între Argentina și Anglia privind suveranitatea asupra insulelor Falkland, Georgia de Sud și Sandwich de Sud, apelor teritoriale și a zonelor economice exclusive ale acestora, importanța strategică a acestor insule fiind dată de poziția geografică determinantă pentru controlul căilor maritime, aprovizionarea occidentului cu materii prime în cazul unui conflict care ar fi blocat canalul Panama. Face parte din categoria crizelor periferice care a escaladat până la declanșarea conflictului armat pentru rezolvarea diferendelor.

Operația *ROSARIO* a fost declanșată prin acțiunea argentiniană din noaptea de 1/2 aprilie 1982, când o grupare de aproximativ 10.000 de militari, formată din unități ale C.5 A, o brigadă aeropurtată, o brigadă de parașutiști și unități de apărare antiaeriană a fost debarcată pe insulele Malvine și aproximativ 200 pe insula Georgia de Sud.

În sprijinul trupelor terestre, conducerea argentiniană a constituit o grupare de sprijin aerian și o grupare navală.

Garnizoana britanică, după ce a opus o rezistență notabilă, se predă la ordinul guvernatorului Rex Hunt. Cei 79 de militari englezi aflați pe insule, inclusiv guvernatorul, au fost evacuați de forțele argentinieni, în Uruguay, în vederea repatrierii lor în Anglia.

Pus în fața faptului împlinit, guvernul englez a reacționat dur, pe plan militar, ordonând dislocarea Forței de Intervenție pentru recapturarea insulelor. Are loc prima ședință de coordonare a comandanților implicați și se dispun următoarele măsuri:

- constituirea unei grupări de forțe întrunite pe care a pus-o în mișcare la 5 aprilie 1982;

- intensificarea cercetării executată din toate mediile;
- constituirea unei importante forțe de sprijin aerian;
- intensificarea instrucției pentru luptă în cadrul grupării navale pe timpul deplasării spre Falkland.

Anglia a declanșat Operația *CORPORATE* și, în 28 aprilie 1982, a anunțat instituirea, începând cu 30 aprilie 1982, orei 14.00, a unei zone de interdicție navală și aeriană de 200 mile (370 km) pentru navele și aeronavele oricăror state. În perioada 1-20 mai 1982, Anglia a realizat și întărit dispozitivul militar de blocare și a terminat pregătirile în vederea unei debarcări în Malvine. „*Efectivele terestre britanice care au acționat în insule s-au ridicat la aproximativ 8000-9000 de militari*”.ⁱ

Operația de debarcare a început în noaptea de 20/21 mai 1982, în jurul orei 24.00, contrar prevederilor stipulate de regulamentele de luptă ale forțelor armate regale, surprinzându-i pe argentinieni, care se așteptau la o asemenea acțiune în zorii zilei, când aviația argentiniană, de fapt a și acționat pentru zădărnicierea debarcării, necunoscând faptul că aceasta avusese loc noaptea și se realizase deja capul de pod. Ritmul de debarcare a fost deosebit de ridicat, trupele britanice reușind să debarce, în cursul nopții respective, aproximativ 4.000 de militari în cele două zone stabilite: 3.000 militari în capul de pod de la San Carlos și aproximativ 1.000 în cel de la Goose Greene - Port Darwin. Până în jurul orei 08.00, când a început să acționeze aviația argentiniană concentrându-și efortul asupra navelor inamice, trupele engleze reușiseră să cucerească un cap de pod de aproximativ 6 km², să-și instaleze baza de debarcare și să organizeze apărarea antiaeriană.

Pentru realizarea surprinderii asupra raionului și momentului debarcării, statul major al grupării engleze a desfășurat numeroase acțiuni de inducere în eroare și dezinformare a comandamentului argentinian. „*Debarcarea nu a beneficiat de o puternică pregătire de foc, tactică specifică perioadei respective, dar loviturile aviației și ale artileriei navale, executate timp îndelungat în diferite locuri, cu scopul de a induce în eroare asupra locului de debarcare a trupelor engleze, au asigurat imbarcarea acestora pe nave de desant și direcționarea lor spre raioanele de debarcare*”.ⁱⁱ Elicopterele au transportat materiale și muniții pentru a sprijini stabilirea și consolidarea trupelor în capul de pod. Cu cartierul general la Arbroath, pe coasta Mării Nordului, Grupul de Comando 45, unitate de mărimea unui batalion a fost implicată în conflict, comandourile luând parte la bătălia pentru Port Stanley.

Cu toate acțiunile din aer ale forțelor argentinieni asupra forțelor navale britanice, forțele terestre au fost debarcate pe litoral și-au continuat acțiunile cu succes, reușind să lărgească capul de pod până la sfârșitul primei zile de luptă la 32 km², iar după trei zile de la data declanșării operației la 150 km².

Conflictul analizat aici reprezintă un exemplu sugestiv de manifestare a importanței centrului de greutate la nivel strategic, operativ sau chiar tactic. Acțiunea britanică a avut ca centru de greutate, la nivel strategic, Insula Georgia de Sud care reprezenta, practic, o bază de tranzit pentru rezerve și de aprovizionare a trupelor care luptau în Malvine. La nivel operativ centrul de greutate al forțelor britanice l-a constituit realizarea capetelor de pod (la San Carlos și Groos Greene – Port Darwin) care au permis continuarea cu succes a acțiunilor ofensive.

Realizarea capetelor de pod de către infanteria marină engleză și unitățile de parașutiști a constituit punctul culminant al acțiunilor desfășurate de gruparea expediționară engleză pentru cucerirea arhipelagului Falkland. Acțiunile ulterioare desfășurate pe uscat au avut la baza principiile luptei unităților și marilor unități din forțele terestre, acestea fiind executate după aceleași procedee și norme, prezentând unele particularități determinate de situația concretă existentă în insule: terenul deosebit de frământat, stâncos nu a permis folosirea masată a blindatelor, dar a fost favorabil apărării; hărțuirea permanentă a forțelor argentinieni cu grupuri de cercetare-diversiune; întrebuințarea pe scară largă de către comandanții britanici, a elicopterelor pentru regrupări de forțe pe direcții greu accesibile, în vederea realizării surprinderii; folosirea de către englezi a procedeelelor și metodelor de război psihologic; executarea unei blocade totale, interzicându-se aprovizionarea trupelor argentinieni cu cele necesare ducerii luptei. „*Pe timpul luptelor, militarii britanici au demonstrat măiestrie profesională, spirit voluntar și agresiv avansat, înaltă pregătire de specialitate, îndeosebi cei din unitățile speciale, de elită (trupe de comando, parașutiști și infanterie marină)...*”ⁱⁱⁱ

Din desfășurarea acțiunilor terestre rezultă că mobilitatea unităților și subunităților britanice a depins în mare măsură de existența și întrebuințarea, în limita nevoilor, a elicopterelor și mașinilor de luptă ale infanteriei care au permis intensificarea ritmului ofensivei, pentru a nu da posibilitatea trupelor argentinieni scoase din dispozitivul de apărare să se consolideze pe noi aliniamente. Deși au acționat în teren accidentat, transportoarele blindate și mașinile de luptă s-au ridicat la nivelul așteptărilor.

S-au dovedit deosebit de eficiente echipamentele de geniu, mai ales în condițiile în care forțele argentinieni au realizat puternice câmpuri de mine antitanc și antipersonal. Totodată, desfășurarea luptelor a evidențiat importanța și efectele deosebite ale acțiunilor de luptă desfășurate pe timp de noapte, îndeosebi împotriva adversarului superior numeric și care se apăra în poziții amenajate genistic. Forțele speciale au fost folosite intens de către englezi în desfășurarea luptelor. Ele au acționat, de regulă, în fața grupării de forțe terestre, pentru culegerea de date despre adversar, pentru a pune stăpânire pe pozițiile dominante, de unde au fost lansate acțiuni ofensive încununată de succes și au executat numeroase raiduri pentru a crea confuzie și a dezorganiza apărarea antiaeriană.

Elicopterele au transportat materiale și muniții facilitând consolidarea trupelor britanice în capul de pod.

Comandamentul argentinian a plecat, în planificarea și desfășurarea operațiilor, de la premisa că deținea superioritatea din punct de vedere numeric (raport de forțe de 12-14/1).

Deși a fost un conflict limitat prin amploarea și durata sa, **Războiul din Malvine** a furnizat o serie de concluzii și învățăminte, atât în domeniul strategic cât și tactic, al organizării, instruirii, dotării și tehnologiei.

Războiul din Malvine / Falkland, conflict de intensitate medie, s-a bazat pe strategii asimetrice, câștig de cauză având partea care a acționat rapid, ingenios, în superioritate tehnologică și care a dispus la timp de informațiile necesare. Datorită planificării și combinării judicioase a genurilor de arme și categoriilor de forțe și prin introducerea oportună în locul dorit a acelei forțe care devine complementară și indispensabilă realizării scopului propus, *britanicii* au reușit să obțină succesul în operație. În schimb, nivelului inferior al pregătirii trupelor, marilor deficiențe în suportul logistic al *trupelor argentinienne* din Insulele Malvine și, nu într-o proporție redusă, rivalităților existente între comandanții celor trei categorii de forțe ale armatei, datorate orgoliilor manifestate, au condus la întrebuintarea defectuoasă a forțelor și mijloacelor avute la dispoziție.

Războiul Malvinelor a demonstrat că, în atmosfera încărcată a sfârșitului secolului al XX-lea, a fost posibil un război limitat și controlat, într-un asemenea conflict, forțele convenționale fiind de neînlocuit, cu atât mai mult la începutul acestuia.

Conducerea politico-militară engleză aprecia că elementul cel mai important în obținerea succesului militar în operațiunile din Atlanticul de Sud l-a constituit factorul uman: pregătirea militară, rezistența fizică și psihică, inițiativa militarilor.

Ambele părți au evitat, în general, situațiile de a fi acuzate de încălcarea dreptului umanitar. Pierderi de personal și echipamente s-au manifestat numai în zona de conflict, nefiind lovit teritoriul Argentinei, iar în acest sens s-a asigurat concentrarea efortului, limitarea conflictului și eliminarea eventualelor proteste ale opiniei publice internaționale, fără exacerbarea tensiunilor și violențelor zonale și interetnice și fără creșterea instabilității și disputelor pe plan local, regional și mondial.

Majoritatea analiștilor militari au ajuns la concluzia că factorii hotărâtori ai înfrângerii argentinienilor au fost nivelul de pregătire inferior al trupelor, în marea lor majoritate militari în termen, cu o slabă instruire și fără experiență, marile deficiențe în asigurarea sprijinului logistic al forțelor din Insulele Malvine, rivalitățile existente între comandanții celor trei categorii de forțe armate și lipsa de coordonare a eforturilor acestora.

„Conducerea unitară a forțelor engleze și întrebuințarea acestora într-o manieră integrată a reprezentat unul dintre factorii decisivi în obținerea succesului militar”.^{iv} Pentru conducerea generală a operațiilor a fost constituit „Comandamentul Interforțe” cu componentele sale (navală, terestră și aeriană), proporționate cantitativ cu operațiile specifice care s-au desfășurat. Datorită planificării și combinării judicioase a genurilor de arme și categorii de forțe și prin întrebuințarea lor oportună în locul și momentul dorit, devenind complementară și indispensabilă realizării scopului propus, Anglia a reușit să obțină succesul în operațiile desfășurate.

În Războiul din Malvine / Falkland câștig de cauză au avut britanicii care și-au demonstrat capacitatea de proiectare a forțelor armate la distanțe mari față de zona de dislocare (13.000 km) și au executat cu succes operații întrunite în toate mediile.

Concluzia de bază asupra acestui conflict, este că planificatorii militari britanici au întreprins o analiză riguroasă a adversarului, a posibilităților acestuia în timp și spațiu, au identificat corect obiectivele operaționale, au dimensionat corespunzător forțele și mijloacele angajate în îndeplinirea lor și chiar au continuat instruirea trupelor pe timpul deplasării pe mare spre teatrul de operații, în raport cu condițiile concrete de desfășurare a operației, punând în valoare superioritatea tehnologică deținută, într-o concepție unică, integrată de întrebuințare a tuturor categoriilor de forțe la dispoziție.

NOTE:

The Falklands Campaign. The Lessons, London, Her Majesty's Stationary

Office:http://www.bopcris.ac.uk/imgall/ref20815_1_1;

http://www.casahistoria.net/Malvinas_Falklands.htm;

The Falklands Campaign. The Lessons, London, Her Majesty's Stationary Office:

http://www.bopcris.ac.uk/imgall/ref20815_1_1;

http://www.casahistoria.net/Malvinas_Falklands.htm.

BĂTĂLIA DE LA CREȚEȘTI

ÎN CONTEXTUL LUPTEI PENTRU INDEPENDENȚĂ

Prof Andrei RADU

Suntem în împrejurimile Craiovei, dincolo de Jiu lângă comuna Breasta, la confluența pârâului Raznic cu Jiul, pe malul drept, înalt și abrupt, de unde privirea poate străbate spre răsărit, către capitala Olteniei. La picioarele noastre, prăbușite spre Jiu, zac împrăștiate câteva bucăți de zid, din cărămida aceea îngustă, de pe vremuri. Sunt ultimele rămășițe ale mănăstirii Crețești, dispărută ca urmare a faptului că râul, săpând mereu la temelia malului său drept și înalt, a surpat vechiul lăcaș de cult, clădit prea aproape de mal.

Ctitorită prima dată în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, mănăstirea Crețești a fost refăcută „de iznoavă” de către boierul Barbu Brădescu, dregător de seamă al domnului Matei Basarab, în prima jumătate a secolului XVII și iarăși refăcută de familia Brădeștilor la mijlocul veacului următor, într-un elegant stil brâncovenesc, dăinuind însă doar vreun secol și ceva, până la ruinarea sa completă. La începutul secolului XX Nicolae Iorga a mai putut vedea câteva ziduri în picioare, chiar pe buza malului.

Să ne întoarcem acum pe aripile gândului până în primăvara anului 1602 și să privim cu ochii minții din același loc împrejurimile, care arătau cu totul altfel decât acum. Atunci mănăstirea era de abia o bisericuță din lemn, înconjurată de câteva chilii modeste și de un gard din pari înalți. De jur împrejur domnea un imens codru, care venea de la munte până către Dunăre, la marginea câmpiei, întrerupt doar de câteva ogoare de-ale sătenilor. Spre răsărit se putea zări micul târg al Craiovei, cu câteva sute de case din lemn, înșirate pe ulițele noroioase, numărând ceva peste o mie de locuitori stabili. Profilate pe orizontul lăptos al dimineții, puteam vedea turlele și clopotnița vechii ctitorii a Craioveștilor, singura construcție din zid din orașul de atunci. Către Sud, în josul Jiului, se mai putea zări, printre

crengile cu frunzișul abia mijit al copacilor, turla mânăstirii Coșuna, cunoscută mai târziu, din secolul XIX, ca Bucovățul Vechi, dar atunci de abia dacă împlinise trei decenii de existență. Fusese construită chiar pe amplasamentul castrului roman Pelendava, din materialul de bună calitate, chiar și după un mileniu și jumătate, lăsat de romani.

La vărsarea Raznicului în Jiu acostaseră câteva zeci de luntri scobite dintr-un singur trunchi lung de plop, din care coborâseră ultimii pedestrași ai oștirii așezate gata de luptă în lunca Jiului. Călăreții trecuseră cu greutate de-a dreptul prin vad, tăind de-a curmezișul apele cenușii, învolburate de ploi. În fruntea armatei sale nu prea numeroase și pestrițe se agita, călare pe un cal mândru, turcesc, tânărul Radu Mihnea, fiul lui Mihnea Turcitul, fost voievod al Țării Românești în veacul precedent, venit în prima sa încercare de a ocupa tronul tatălui său, stăpânit atunci de către moldoveanul Simion Movilă. Acesta fusese impus cu de-a sila domn, cu ajutor polonez, după căderea tragică a lui Mihai Viteazul. Moștenirea viteazului domn era disputată aprig de către cele trei mari puteri vecine – în Ardeal de austrieții conduși de asasinul Basta, apoi de către veșnicii turci, care sprijineau câte un pretendent mai darnic la pungă, dar și de polonezii cu pretenții, care izbutiseră să-i impună în Moldova pe Movilești, protejații lor, și doreau să se extindă și asupra Țării Românești. Boierii olteni, ostili lui Simion Movilă, sprijinit doar de trupe moldovene, dar mai ales leșești, se uniseră cu Delimarcu, căpetenia haiducilor sârbi ai lui Mihai Viteazul, și-l luaseră de la Giurgiu pe Radu Mihnea, care aștepta un prilej de a ocupa efectiv scaunul domnesc, neîndrăznind să acționeze din cauza puținului ajutor turcesc de care dispunea. Așadar, fără a mai aștepta altă oaste turcească în sprijin, Radu Mihnea fu luat de boierii olteni, care-i jurară credință, și intrase în țară, năzuind spre Craiova, ca o primă bază de operațiuni, ocupând orașul cu avangărzile sale cu o zi în urmă, în timp ce oastea credincioasă lui Simion Movilă se retrăsese peste Jiu, fără luptă.

Acum Radu Mihnea, urmat de câteva mii de pedestrași, oaste de strânsură, gata să-l urmeze pe oricine i-ar plăti, de cei două mii de haiduci sârbi și de încă vreo mie de călăreți, din care o parte erau turci și alta cete boierești, se pregătea de război contra oștilor mai puțin numeroase ale potrivnicului său, regrupate la Crețești, într-o poziție dominantă, mai bună. Simion Movilă însuși, cu o altă parte a oștilor sale, nu se afla în Oltenia în momentul luptei, așa că din partea lui oastea a fost condusă de către Pan Tarnowski, aflat acolo cu câteva mii de călăreți poloni și

cazaci și de Orăș Moldoveanul, prezent cu o mie cinci sute de levenți – mercenari călări moldoveni.

Oastea lui Radu Mihnea urcă așadar panta până sus, pe platoul proaspăt arat de lângă sat, năvălind spre liniile dușmane de două ori mai puțin numeroase, dar compuse mai ales din călărime, și ceea ce conta mai mult, din soldați bine echipați și pregătiți, obișnuiți cu războaiele, alcătuind o grupare disciplinată, omogenă și tenace, în contrast cu oastea amestecată, strânsă în grabă de către boierii olteni, pentru Radu Mihnea. Husarii polonezi – cavalerie grea, cu armură solidă și aripi montate la spate, pentru înspăimântarea dușmanilor, respinseră primul atac doar cu pistoalele de la oblânc și lăncile lor lungi și atunci Radu Mihnea își regrupă oastea pentru cel de-al doilea val de atac, pe care-l conduse personal, năvălind în fruntea trupelor cu sabia în mână către inamicii care nici nu se clintiseră din locul dominant unde așteptau să fie atacați.

A doua oară oștile se loviră năprasnic, dar polonezii lui Tarnowski, apărați de armurile solide, călărimea ușoară căzăcească și moldovenii lui Orăș ținură piept și de data asta, respingând atacul și risipindu-i pe atacatori, pe care zadarnic încerca Mihnea să-i mai adune. Pedestrimea, rămasă mai la urmă, își descărcase în grabă sânețele greoaie (puști cu fitil) fără prea mare efect asupra platoșelor poloneze și până să le încarce iar fu ajunsă de contraatacul călărimii ușoare și tăiată cu săbiile, puțini scăpând cu fuga.

Documentele epocii aproximează cam la două mii cinci sute numărul celor căzuți în luptă și cel al prinșilor la circa cinci sute. Radu Mihnea însuși a fugit cu mare spaimă până la Cladova, travestit în turc, și n-a mai reușit să vină ca domn în Țara Românească decât după vreo zece ani, desigur cu ajutorul turcilor, cărora le ajunsese prea-plecat slujitor, ca și tatăl său de altfel, domnind fără glorie de câteva ori, alternativ, în Moldova și Țara Românească. Este demn de menționat totuși că în timpul ultimei sale domnii din Moldova, în Țara Românească a domnit, scurt timp, fiul său Alexandru Coconul, ceea ce a însemnat un fel de uniune dinastică între cele două țări surori.

Victoria zdrobitoare a trupelor lui Simion Movilă contra celor de două ori mai numeroase ale lui Radu Mihnea ar fi fost de așteptat să-i consolideze primului domnia, dar a fost tocmai dimpotrivă și aceste oști venetice se risipiră peste câteva

luni, în vara anului 1602, când Radu Șerban, viteazul și demnul urmaș al lui Mihai Viteazul, coborî din Ardeal cu oști de acolo și cu sprijinul Fraților Buzești, astfel încât domnul pus de leși fugi de se ascunse tocmai în inima Moldovei, la Târgu-Frumos. Astfel își inaugura domnia nu prea lungă și viteazul Radu Șerban, care în toamna aceluiași an frământat respinse năvala tătarilor trimiși de către turci să-l scoată din domnie, reușind să înlăture pe rând amestecul polon și turcesc ce amenința să știrbească și mai mult independența Țării Românești.

Din aceste timpuri ne-a rămas inscripția antologică de pe mormântul eroului Stroe Buzescu, mort în urma rănilor căpătate în duelul său victorios cu cumnatul hanului tătarilor, inscripție care, sugestiv, rezumă situația prin ultimele sale cuvinte: „Și nu fu pre voia cânilor de tătari”!

Dacă Stroe Buzescu, fiind mare boier și comandant de oști, a putut avea un mormânt decent, sutele și miile de oșteni căzuți la datorie în cursul necurmatelor lupte de secole, care au însângerat pământul nostru, erau de obicei adunați grămadă și peste ei se ridica o movilă de pământ, deasupra căreia se puneă o cruce de lemn, mai rar din piatră. Aceste movile însă au fost uitate cu timpul, neglijate și, practic, au dispărut, la fel și crucile de pe ele, așa încât nimeni nu a mai putut cinsti sacrificiul lor. La fel s-a întâmplat și cu mormântul colectiv al celor două mii cinci sute de oșteni căzuți la Crețești, în primăvara tulbure a anului 1602.

PERSONALITĂȚI ISTORICE - MILITARE

GENERALUL GEORGESCU PION

Gl bg (r) D. BĂLUȚĂ

Motto

*„Armata trebuie să rămână curată, nepătată,
respectată, admirată, idolatrizată de toți și*

folosită doar în scopurile mari ale neamului!”

General Georgescu Pavel Ion

Georgescu Pavel Ion (Pion)¹ s-a născut pe 25 decembrie 1884 în localitatea Zănoaga, care la acea vreme făcea parte din județul Romanați. Dispus în zona de interferență a două județe, la 30 km depărtare de Craiova și la 20 km de Caracal, satul a trecut din punct de vedere administrativ în decursul timpului dintr-o parte în alta, iar astăzi aparține comunei Leu din județul Dolj. Fiu al preotului Georgescu Pavel-Băluță și al preotesei Rada, băiatul a început școala primară în localitatea natală, apoi a urmat cursurile gimnaziale la prestigiosul **Colegiu Național „Carol I” din Craiova.**

Generalul Georgescu PION

Grație aptitudinilor sale intelectuale excepționale, la recomandarea profesorilor avea să fie transferat ulterior la **Liceul „Mihai Viteazul”** din București, unde s-a făcut remarcat imediat ca fiind un elev eminent. Impresionat de uniforma impecabilă a elevilor militari care ieșeau duminica în învoire, tânărul nostru oltean și-a dorit atunci cu toată ființa să îmbrățișeze cariera militară și în consecință după terminarea studiilor liceale, avea să susțină examenul de admitere la **Școala Militară de Artilerie și Geniu din București**, pe care l-a trecut cu brio.

În perioada studiilor la Școala Militară (1904 – 1906) a fost remarcat încă de la început pentru inteligența și înclinațiile sale spre științele exacte.

Aprecierile comandanților și îndemnul profesorilor cu privire la posibilitățile lui intelectuale, l-au motivat să urmeze în paralel și **Facultatea de Matematică, Secția Topometrie**. Astfel tânărul și inimosul sublocotenent de artilerie avea să devină nu numai un destoinic comandant de pluton, ci și un iscusit inginer topometrist, care uzitând de precizia și rigoarea matematică își stabilea un fundament solid pentru ascensiunea în cariera lui viitoare.

Gradele militare le-a obținut pe baza excelenței sale competențe profesionale, într-o succesiune firească și absolut meritorie, după cum urmează: sublocotenent - 1906, locotenent - 1910, căpitan - 1914, maior - 1917, locotenent colonel - 1920, colonel - 1926, general de brigadă - 1935 și în fine, general de divizie în anul 1942.

Tânărul ofițer fost o vreme aghiotantul generalului Constantin Coandă, apoi al ministrului de Război, Vasiliu Rășcanu. În perioada 1911–1913 a fost trimis ca specialist în guri de foc la uzinele Krupp de la Essen (Germania) în cadrul Comisiei de Recepție Armament.

În timpul Primului Război Mondial, maiorul Pion a acționat în funcția de comandant al unui divizion de artilerie, câștigând atunci încrederea subalternilor artileriști în luptele de la Cașin și Mărășești, dar și pe cea a infanteriștilor, prin realizare unor tranșee inexpugnabile, întărite cu tunuri dispuse cu mare abilitate tactică, după o concepție proprie.

Această realizare în campanie avea să rămână înscrisă în Istoria Artileriei Române, sub denumirea: „Tranșeea Pion”. Grație unei remarcabile pregătiri metodice și pedagogice a îndeplinit cu onoare funcțiile de instructor și profesor la **Școala Specială de Artilerie din Timișoara**.

Școala Militară de Artilerie din Timișoara, în perioada interbelică

Prin urmare un loc aparte în activitatea sa profesională a reprezentat-o perioada desfășurată în cadrul **Școlii Militare de Artilerie din Timișoara**. Meritele din domeniul învățământului militar aveau să fie răsplătite prin deplina lor recunoaștere materializată prin numirea sa în funcția de comandant al școlii. A rămas memorabil primul său Ordin de Zi pe Unitate nr. 17 din 1926, în această calitate, reprezentând în fapt sinteza crezului său profesional:

„Prin Înaltul Decret nr.3219/1926 fac cunoscut ofițerilor, personalului civil, elevilor, reangajaților și oamenilor de trupă ai școalei, că subsemnatul sunt înălțat la gradul de colonel și întărit în comanda definitivă a Școlii Militare de Artilerie, pe ziua de 28 septembrie 1926. Pentru această înaltă demnitate cu care, Regele și Țara mea m-au onorat, mă angajez că voi conduce, învăța, instrui, educa, administra și lucra pentru înălțarea și propășirea crescândă a școalei de artilerie. Cu înțelegerea deplină a tuturor – din toate puterile minții și a sufletului meu românesc ...ajutat de o experiență sigură, câștigată în și cu fiecare grad, chiar la această școală, ca instructor, educator, profesor, comandant de baterie, comandant de divizion, director de studii la elevi și ajutor de comandant de școală în ultimul timp. Nu cer – de la acei ce mă ajută și ascultă – profesori, ofițeri instructori și educatori, angajați, funcționari și soldați – decât îndeplinirea conștiințioasă a datoriei, încrederea deplină a fiecăruia în el și în noi toți, că munca pusă în serviciul școalei pe lângă câștig personal și o muncă ce va fi răsplătită .....

Pretind însă tuturor – pregătirea individuală de tot momentul... a elevilor ce ne sunt încredințați a-i crește și pregăti pentru cariera militară – cu convingerea sigură de rolul ce avem ca educatorii educatorilor viitorilor ofițeri ai artileriei oastei noastre și mai ales conștiința românească care să creeze, să armonizeze, să

solidarizeze și să pregătească viitorii ofițeri: ca oameni, ca valori militare și buni români înainte de toate”².

Dacă mai asociem la toate acestea și faptul că în perioada când a activat în garnizoana Timișoara, colonelul Pion a predat studenților de la Institutul Politehnic cursul de balistică, întregim în bună măsură imaginea strălucită a personalității bravului nostru înaintaș.

Pe când era elev al Școlii Militare din Timișoara, Pion a ridicat în localitatea sa natală, la 1904 în incinta bisericii din Zănoaga (unde paroh era tatăl său), un bust al lui Ștefan cel Mare cu prilejul comemorării a 400 de ani de la moartea ilustrului domnitor moldovean. Astăzi din păcate nu se mai păstrează decât soclul pe care altă dată la Zănoaga trona figura legendarului nostru domnitor moldav.

În anul 1930 colonelul Pion a fost numit comandant al **Arsenalului Armatei**. În anul următor a fost promovat comandant al **Brigăzii 15 Artilerie** cu reședința în garnizoana **Chișinău**, funcție corespunzătoare gradului de general, pe care a girat-o în mod strălucit până în anul 1937.

La 20 de ani de la terminarea Războiului Întregirii, cu prilejul comemorării eroilor români căzuți la Mărăști, Mărășești și Oituz, pe când comanda **Brigada 15 Artilerie**, generalul Pion a realizat la Chișinău din fonduri proprii, un monument natural omagial denumit „**Isvorul general Georgescu Pion**”, care a fost inaugurat și sfințit în ziua de 21 noiembrie 1937.

Inaugurarea „Isvorului- monument General Georgescu Pion”

„Am făcut acest monument după 20 de ani de la victoria de la Mărăști și Mărășești și am chemat aici toate sufletele acelora ce s-au sacrificat, care au luptat și luptă pentru înălțarea neamului. L-am făcut în [formă de] cruce. Crucea e sus, căci pe ea stă crucificatul Iisus. Prin sacrificiu și muncă am ridicat acest altar. Din credință l-am făcut, nu din ambiție. Din toate părțile e materialul. Piatra e din Putna, lemnul e din Ardeal, varul din Muntenia, nisipul din Basarabia. Înfrățirea acestor elemente a dat monumentului frumusețea lui. Tot așa și românii de pretutindeni uniți vor face gloria Țării Românești, ca o pildă că unirea face puterea”.³

Izvorul General Georgescu Pion fusese inaugurat pe 21 noiembrie 1937, avea din păcate să fie demolat de către bolșevici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, însă din fericire pe **25 Octombrie 2021, de Ziua Armatei României, monumentul a fost reconstituit, reinaugurat și resfințit.**

În perioada 1937–1939 generalul Pion în calitate de comandant al **Diviziei 20 Infanterie** de la Târgu Mureș și-a condus trupele pentru realizarea lucrărilor de fortificații din Poarta Someșului.

Spirit de oltean ambițios, pe lângă efortul militar de a conduce și superviza lucrările de fortificații, generalul Pion, fiu de preot odată ajuns la Seini a manifestat și vădite preocupări de bun creștin. În acest sens în anul 1939 a început ridicarea prin contribuție publică a Bisericii ortodoxe de la Seini și apoi construcția unei școli generale.

De departe însă, cea mai importantă realizare a sa rămâne ridicarea unui „**Monument natural viu, dedicat poetului Mihai Eminescu**” în anul 1939 pe dealul Comja de lângă Seini, la realizarea căruia s-au plantat 10 000 de brazi cu numele lui **E M I N E S C U**. Suprafața alocată monumentului avea circa 400 m² situată la altitudinea de 650 m și era vizibilă atât din avion, cât și de pe Drumul European 58, Satu Mare – Baia Mare, de la 10 kilometri depărtare.

Din punct de vedere familial, militarul de carieră Georgescu Pavel Ioan a avut o soție credincioasă, care l-a iubit și i-a fost devotată, așa cum îi stă bine unei soții de militar, urmându-l în toate garnizoanele prin care a fost mutat în interes de serviciu. Cei doi soți au avut împreună două fiice, de care era tare mândri și de a căror educație s-au ocupat îndeaproape cu multă dragoste.

Familia generalului Pion Georgescu

În ultima parte a activității sale a comandat **Corpul 7 Teritorial** cu reședința în garnizoana **Sibiu**. Aici la 1 septembrie 1940 a participat pe străzile orașului împreună cu ofițerii săi în fruntea manifestațiilor, la demonstrația împotriva odiosului Dictat de la Viena (care rupea din teritoriul României o suprafață de 43 492 kilometri pătrați cu circa 2 667 000 de locuitori, dintre care peste 50 % erau români). S-a adresat demonstrațiilor mai întâi de la fereastra casei sale, apoi a coborât în stradă unde a participat la protest în fruntea sibienilor.

Presă locală avea să omagieze a doua zi gestul de aleasă simțire patriotică al „*domnului General Georgescu Pion!*”

Fiind singurul comandant de mare unitate care a protestat atunci împotriva *Arbitrajului*, generalul Pion are rezervată în acest sens o vitrină specială în Muzeul Militar Național din București.

Să mai adăugăm că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, generalul Pion a fost director al revistei „**Armata**”, organ de presă care era menit să informeze opinia publică în legătură cu situația de pe front a trupelor române.

Privind traiectoria vieții lui de militar, remarcăm că generalul Pion a lăsat în urma sa și numeroase opere cultural-istorice în garnizoanele prin care a trecut,

rămânând în conștiința concetățenilor săi, ca un român de mare valoare. Pentru întreaga sa carieră militară strălucită a fost decorat cu numeroase ordine și medalii românești și străine. Fiind însă un apropiat al lui Carol al II-lea, începând cu anul 1946, avea să fie pus sub permanentă supraveghere a Securității și arestat de mai multe ori. Ajuns la o vârstă înaintată, venerabilul general de divizie s-a adresat lui Emil Bodnăraș⁴, ministrul Forțelor Armate de la acea vreme, spre a-i mijloci deplasarea la Comja pentru a vedea cu ochii lui în ce stare se afla monumentul pe care l-a gândit și realizat dintr-un respect nemărginit pentru „Luceafărul poeziei românești”. Așadar, în toamna anului 1955 avea loc ultima vizită a generalului la Seini, unde toată suflarea localității îl aștepta cu nerăbdare în gară. A doua unei autentice zile de sărbătoare, primarul își pusese eșarfa tricolor, iar fetele din primul rând erau pregătite să ofere flori bravului general. Cuvântul de salut a fost citit de eleva Maria Țânțaș, care a atras atenția întregii asistențe prezentă la primirea distinsului general Pion:

„.....din spusele înaintașilor de acum 16 ani, am auzit că aveți o mare dragoste pentru copii, că ați fost un om drept și bun. Am auzit de asemenea, că ați ajutat pe săraci și pe mamele celor concentrați, fără deosebire de naționalitate. Iată de ce am venit cu toată dragoste înaintea dumneavoastră, spre a vă mulțumi din toată inima pentru binele ce ați făcut copiilor de atunci indiferent de naționalitate. În semn de recunoștință și dragoste, vă rugăm să primiți în dar acest buchet de flori. Portretul generalului meu este gata. El este nemuritor.”⁵, a spus cu vădită emoție în glas, eleva.

Opera scrisă a generalului Pion cuprinde următoarele lucrări:

„ În serviciul Școalei de Artilerie ca educator și comandant (1926 - 1928)”, „Cuvântări educative, educaționale -Timișoara, 1928, Tipografia Școalei Militare de Artilerie”, „Ce amintește comandantul Marii Unități din Poarta Someșului (1941)”, „Spiritul de jertfă al Artileriei române”, „Gurile de foc cerute în Artileria călăreață de azi și cea de mâine”.

Cu puțin timp înainte să treacă în lumea celor dreپți, am aflat de la fostul meu camarad colonelul (r) Popa Titus, că mama lui originară din Zănoaga, nepoată a generalul Pion. La nunta ei l-a avut oaspete de onoare pe distinsul

general, prilej cu care i-a oferit în dar un tablou înrămat de o valoare afectivă de neșters.

Regele Carol al II-lea primind raportul generalului PION.⁶

Generalul Georgescu Pion a fost un om cu alese însușiri: profesionist desăvârșit, moralitate ireproșabilă, oratorie admirabilă, patriotism vibrant, har educativ etc. Despre calitățile lui oratorice, elevii săi spuneau că avea „...voce puternică și verb tumultos ce răscolea prin cuvintele sale alese, sentimentele auditorului”⁷

Generalul de divizie Pion Georgescu a încetat din viață în anul 1956, fiind înmormântat cu toate onorurile militare cuvenite: o companie de onoare și muzica militară. În semn de recunoștință, autoritățile militare din Satu Mare au propus acordarea Unității Militare 01486 a denumirii de „**General Ioan Pavel Georgescu**” pentru ca amintirea lui să nu dispară din memoria sătmărenilor, a oltenilor și a tuturor românilor.

Note:

1. Anagramarea numelui Pavel Ion;

2. Arhiva MApN – Registrul istoric al Școlii Militare de Artilerie, vol. 1928-1938, inventar 4506, pag 105;
3. Gazeta Basarabiei, nr 513 din 24.11 1937, pag 3;
4. Emil Bodnăraș fusese și el absolvent al Școlii Militare de Ofițeri din Timișoara și ofițer de artilerie, care se cunoștea bine cu generalul Pion;
5. Generalul Pion și ortodoxia, Mihai Bălaj, Autobiografie, 1975, revista ACOR-D, pag 5–6;
6. Pion Georgescu, fotografie originală: 28/36 cm, (cu ramă 45/54 cm);
7. Ibidem 2 pag 144.

Bibliografie selectivă:

- * Dușu Alexandru (coord) - Corpul 7 Armată, Tradiție și actualitate - Ed. Modelism;
- * Georgescu Pion – În serviciul Școalei Militare de Artilerie ca educator și comandant 1926 – 1928;
- * Anuarul ofițerilor activi din Armata română pe anul 1923/1924 – pag 346;
- * „Gazeta Basarabiei”, nr 513 din 24.11 1937.

OAMENI DE IERI ȘI DE AZI

Generalul medic IOAN P VERCESCU

Col medic Iulian MEȘINĂ*

MOTTO

*„Toată cunoașterea își atinge valoarea etică și semnificația sa numai prin sensul uman în care este folosită.
Numai un om bun poate fi un mare medic.”*

Hermann Nothnagel

O serie de personalități ale vieții medicale românești ancorate în creșterea afirmării inteligenței autohtone sunt prezente în calendarul prețuirii și recunoștinței breslei.

Începuturile organizării sanitare sunt marcate în timpul domniei lui Barbu Dimitrie Știrbey, iar prima formă de administrare a spitalelor o copiază oarecum pe cea a bisericilor pe lângă care funcționau.

Consulul francez Louis Béclard (ginerele lui Barbu Catargiu) l-a recomandat domnitorului pe tânărul doctor Davila pentru a îndeplini sarcina formării primelor organizări medicale. Privit la început cu neîncredere, acesta reușește cu sprijinul câtorva felceri străini și al unor *băieți mai de familie* care își făceau stagiul militar să înjghebeze o Școală de Mică Chirurgie în localul cazărmii de la Mănăstirea Mihai Vodă. Însă, cel care l-a ajutat pe drept cuvânt pe Davila în organizarea învățământului medical românesc a fost Nicolae Krețulescu, cel dintâi fiu de mari boieri întors de la Paris cu diplomă de medic, în anul 1839.

Primul serviciu sanitar a fost organizat de către medicul român de origine cehă Iacob Dimitrie Felix (1858), care a distribuit medicii pe *văpseluri*, adică pe sectoare, alcătuiind și primele policlinici de cartier. Spitalele în folosul armatei române (*lazarete*) au apărut în strânsă legătură cu dezvoltarea instituției militare. Prin Regulamentele Militare care au fost emise în iulie 1831, s-a hotărât ca

---

îngrijirea medicală a regimentelor nou înființate să fie făcută de trei lazarete, și anume, la București, Craiova și Ploiești.

Astfel, activitatea medicală organizată în folosul armatei din zona Olteniei își are începuturile în august 1831, când este dat în folosință primul *lazaret* din Craiova, cu o capacitate de 20 paturi, funcționând pentru început în mai multe clădiri puse la dispoziție de autoritățile locale ale vremii.^v Punerea rapidă în funcțiune a *Spitalului Soldaților din Craiova* a fost posibilă prin preluarea imobilelor în care a funcționat cu un an mai devreme, spitalul militar rus, în casele boierului Pârșcoveanu. Primul medic șef al spitalului a fost Ignatie Navara, pentru o perioadă scurtă, până în 1831, iar după plecarea acestuia, la comanda serviciului medical al regimentului din Craiova a fost numit doctorul Petre Ferrari din Ploiești, care a condus serviciul medical militar la Craiova până în aprilie 1832.

În perioada 1832-1833, la comanda spitalului a fost doctorul Mihai Vilag - *magistru în chirurgie*, fiind primul comandant oltean la origini. În mandatul acestuia, spitalul și-a dublat capacitatea, ajungând la 40 paturi.

Din anul 1864, în urma unei noi legi de reorganizare a armatei, spitalul militar craiovean devine spital de divizie, comandant fiind numit medicul primar clasa a II-a N. Caligaris.

Personalul Spitalului ostășesc din Craiova a participat în mod efectiv la Războiul pentru cucerirea independenței de stat din 1877-1878, în luptele de la sud de Dunăre.

Printre cei care au condus facilitatea medicală militară oltenească și au contribuit la dezvoltarea în timp a acesteia s-a aflat și unul dintre cei dintâi studenți mediciști, discipoli ai doctorului Carol Davila - Ioan **Vercescu**.

Viitorul promotor în ale medicinei, **Ioan Vercescu** s-a născut pe 6 februarie 1840, în localitatea **Cerneți**, Mehedinți, fiind fiul lui Pârvu Vercescu, cel care în anul 1851 era numit primul primar al orașului Turnu Severin.

A urmat cursurile școlii primare din Cerneți și, mai apoi, ale Școlii de chirurgie de la Mihai Vodă, precum și pe cele ale Școlii Naționale de medicină. În anul 1857 a obținut *accesit* la patologia chirurgicală și la clinica chirurgicală. În cursul aceluiași an a fost repartizat ca *unter-ofițer în plutonul II Korporalia*.

La 1 Septembrie 1859, Domnul Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza înainta la rangul de medici de batalion, clasa a II a, asimilați la gradul de sublocotenent și cu o leafă de 333 de lei pe lună, pe elevii ce făceau parte din această primă promoție. A fost medic de batalion între 1859 – 1861 și apoi medic clasa I (1861).

Fiind un elev talentat al Școlii de chirurgie „Carol Davila”, după licență, Vercescu a făcut parte dintre cei șase elevi care au beneficiat de bursă pentru completarea studiilor și obținerea titlului de doctor în străinătate, patru la Facultatea de medicină din Paris și doi la cea din Torino.

Vercescu a plecat în Italia, la Facultatea din Torino unde a fost primit în anul V și, unde în 1865 și-a luat doctoratul în medicină cu teza: *Dizertație despre anevrisme*.

La întoarcerea în țară, a fost numit în anul 1867 medic primar chirurg la Spitalul militar din Craiova și medic primar la Spitalul Filantropia Craiova în urma unui concurs și unde a activat timp de 12 ani. În această perioadă a realizat o metodă chirurgicală originală de tratare a hemoroizilor pe care a publicat-o sub titlul *Despre un procedeu nou al extirpării tumorilor hemoroidale*, dar a introdus și folosirea răzăturii de lemn de stejar ca material de pansament. Lucrarea a fost publicată în limba franceză, ilustrată cu litografiile color.

Caietul de operații al Spitalului Filantropia din Craiova conține *metoda Vercescu* din 12/24 mai 1872, dar pentru că fusese publicată mai târziu, lumea medicală a recunoscut inițial, metoda medicului englez Walter Whitehead. Mai târziu, profesorul agregat, doctor Iancu Jianu a pus problema *metodei Vercescu* ca fiind prima, a cerut și a obținut dreptul la prioritate pentru chirurgul român, contribuție recunoscută astăzi în istoria medicinei românești și internaționale.

În plus, și S. Izsdk a publicat studiul „Prioritatea medicului român Ioan Vercescu față de Whitehead”, scoțând la iveală procedeu operator original aplicat pentru prima dată de compatriotul nostru, în 1868, la un spital din Craiova.^{vi}

Rămas în cadrul armatei, a luat parte la Războiul de Independență și a parcurs ierarhia militară până la gradul de general.

Astfel, Războiul pentru independență, izbucnit în 1877 l-a găsit pe doctorul Vercescu cu gradul de colonel, medic de divizie. În cadrul Ambulanței militare centrale din Craiova, Ioan Vercescu a activat ca medic șef al Diviziei I. În luna mai 1877, divizia s-a mutat la Calafat.

Într-o scrisoare adresată presei, căpitanul de geniu Ioan Botez *greu rănit cu ocaziunea bombardărilor Calafatului prin strivirea piciorului de o spărtură de obuz*, adresa mulțumiri doctorului Vercescu care îi aplicase *desarticulația tibio tarsiană*, operația fiind făcută cu *un succes fericit*.

La terminarea războiului, medicul primar din Serviciul Central, Vercescu Ioan era răsplătit cu *Ordinul Sfântul Stanislav clasa II* de către *Majestatea Sa Imperatorul tuturor Rusiilor*.

În anul 1880 capacitatea spitalului militar din Craiova era de 80 paturi. Deoarece spațiile în care funcționa erau disperate și improprii, în anul 1881, Ministerul de Război a cumpărat terenul situat în bariera Caracal, pe care se află și azi amplasat spitalul (de la doamna Maria M. Poenaru prin actul 677 și de la comuna Craiova prin actul 571), începându-se construcția pavilioanelor, după model englezesc.^{vii}

Prin noua reorganizare a armatei, în 1883, diviziile teritoriale s-au transformat în Corpuri de Armată, iar spitalele militare de reședință au luat titulatura de Spitale de Corp de Armată, fiind sub autoritatea medicului șef de Corp de Armată.

În anul 1883, Ioan Vercescu a ajuns medic șef de Corp de Armată, fiind primul comandant al nou înființatului **Spital de Corp de Armată Craiova**, funcție pe care a deținut-o (cu o întrerupere de 2 ani, între 1897 – 1899) până în anul 1901. Spitalul craiovean a coordonat și activitatea spitalelor divizionare din Turnu Severin, Slatina și Pitești.

În perioada 1885-1889 au fost date în folosință pavilioanele chirurgical, medical, cel destinat pentru dermato-sifilitici, contagioși. În 1893 a fost terminat și pavilionul administrativ, în 1895 cel destinat depozitului sanitar al armatei, iar în 1889 a fost dată în folosință instalația de apă. În anul 1898 spitalul avea 200 paturi în două servicii: medical și chirurgical.^{viii}

În anul 1897, Vercescu a fost avansat la gradul de general de brigadă și a fost însărcinat ca șef al Spitalului Militar Central din București (1897-1899).

Între anii 1901-1905 a fost Șef al Serviciului Sanitar Militar – Inspector general al Serviciului Sanitar al Armatei Române.

În anul 1902 a fost numit și ca primul președinte al Cercului Medico-farmaceutic din Craiova.

Perioada anilor 1880-1916 se caracterizează pentru **Spitalul Militar din Craiova** prin definitiva încadrare și înzestrare într-o formă care făcea posibilă desfășurarea unei activități medico-chirurgicale remarcabile. Aici au lucrat unii dintre chirurgii cei mai de seamă ai armatei. S-a pensionat în anul 1905, dar avea să revenă la Craiova.

În ianuarie 1915 C. D. Fortunescu a înființat, alături de alți oameni de cultură craioveni, filiala din Craiova a Societății „Prietenii Științei”. La 29 ianuarie 1915, în cancelaria Liceului Carol I a fost ales Comitetul director al secțiunii locale a societății format din **general doctor Ioan Vercescu - președinte de onoare**, doctor Charles Laugier - președinte activ, inginer Constantin Moiescu și doctor Voiculescu - vicepreședinți, C. D. Fortunescu și Nicolae Popescu - secretari.

În iulie 1916, odată cu intrarea României în Primul Război Mondial, filiala și-a întrerupt activitatea și s-a pus la dispoziția oștirii pentru îngrijirea răniților. A plecat în Moldova, la Iași și își va da viața pe timpul campaniei din 1917 a Primului Război Mondial.

***

Pe strada Unirii la numărul 140 se mai păstrează o casă construită în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, pe frontonul căreia este inscripționată inițiala numelui vechiului proprietar, Ioan Vercescu^{ix}. Casa este construită în stil eclectic cu influențe neoclasice cu o curte elegantă. Scopul construcției a fost aceea de reședință boierească.

În aceste case, generalul doctor Vercescu invita la masă sau la seratele pe care le organiza *tot ce era mai distins în Craiova*. Într-o listă cu medicii aflați în Craiova, din anul 1887, doftoru Ion P. Vercescu este arătat cu locuința în mahalaua Mântuleasa, pe strada Unirii. Locuința indicată în lista din 1887 ar putea fi edificiul de la nr. 140 de astăzi, dar ar putea fi și casele de lângă *hanul La Cocor* unde, potrivit lui M. Theodorian – Carada, doctorul ar fi locuit într-o vreme.

În casa de pe strada Unirii (în anul 1925 adresa era *Unirei 107*) va rămâne fiul său George I. Vercescu, rezultat din căsătoria cu Elena, născută Gârleșteanu. De profesie avocat, acesta se va înscrie în Baroul Dolj la 8 octombrie 1897. George Vercescu va ajunge prefect al județului Dolj.

***

Lucrări de seamă ale Generalului medic Ioan P. Vercescu: - *Despre erisipila (Craiova, 1869)*; *Sur un nouveau procédé d'extirpation des tumeurs hémoroidales (1900)*; *Igiena privată (1908)*.

Medicul militar, reprezentant de excepție al Olteniei, a fost răsplătit pentru lucrările sale medicale, în anul 1881, cu medalia Bone-Merenti clasa I, iar în anul următor i s-a acordat dreptul de a purta semnul onorific pentru serviciul militar de 18 ani.

NOTE:

- * Comandant al Spitalului Clinic de Urgenta Militar „Dr. Stefan Odobleja”, Craiova
- <http://www.smucraiova.ro/index101t.html>;
- Prof. univ. V. Cherestiesiu și alții, *Studii, Revista de istorie*, Editura Academiei RPR, 1955;
- Prof. univ. dr. Nicolae BOCȘAN, Dinu Elena Steluța, *Asistența spitalicească a orașului Craiova în a doua jumătate a secolului al XIX lea - începutul secolului XX*, Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de istorie și filozofie, Școala doctorală: Istorie, Civilizație, Cultură, Cluj-Napoca, 2014;
- Col. (r.) Dr. Cheiță Nicolae, Lt. col. Dr. Vlădaia Iovan, *Istoricul Spitalului Militar din Craiova*, Septembrie 2007;
- <https://craiovadeieri.wordpress.com/2015/08/25/doctorul-vercescu/>.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Dr Doina ȚENEA

Constantin Brâncuși se naște în urmă cu 147 de ani, pe 19 februarie 1876 la **Hobița**, sat gorjenesc de munte , loc de basm, liniște și neasemuită frumusețe rustică. Învăluit în magia și farmecul tradițiilor populare în domeniul sculpturii, nimeni nu și-a imaginat atunci că locul acesta binecuvântat a dat țării și lumii întregi, un geniu.

Atunci în familia lui Nicolae Brâncuși a văzut lumina zilei, copilul care prin zidirea și harul lui Dumnezeu avea să ajungă pe cele mai înalte culmi ale sculpturii.

Primele două clase primare le face la Școala din Peștișani, iar clasa a treia la Brădiceni, apoi se hotărăște să întrerupă cursurile. Fire sensibilă, meditativă și rebelă totodată, Brâncuși fuge de acasă la vârsta de 11 ani și ajunge la Craiova, unde se angajează ca băiat de prăvălie la restaurantul din zona gării, apoi se mută la birtul lui Zamfirescu unde spală vase și cântă la vioară.

În anul 1893 se înscrie ca intern la **Școala de Arte și Meserii din Craiova**, pe care o termină în 3 ani în loc de 5. Pe timpul școlii a primit o bursă și un ajutor de 200 de lei de la Biserica Madona Dudu, fiind sprijinit și îndrumat totodată și de doi importanți profesori ai școlii: Vladimir Hegel și Gerota de la anatomie.

Beneficiind în continuare de ajutor din partea Bisericii Madona Dudu, în anul 1898 se înscrie la cursurile **Școlii de Arte Frumoase din București**.

În anul 1902 își vinde pământul de la Hobița și cu puținii bani obținuți își începe peregrinările în marea aventură a vieții sale. Ajunge mai întâi la Viena unde

lucrează într-o fabrică de mobilă, apoi în Italia pentru perfecționare și mai departe traversează Ungaria, Germania, Elveția, și întorcându-se în cele din urmă la Paris.

În 1904 pleacă la studii la Main în Germania , însă după numai 6 luni o pornește pe jos prin Bavaria, Elveția apoi ajunge în orașul Langres din Franța, de unde ia trenul până la Paris. Pe timpul șederii în capitala Franței primește o bursă anuală de 600 de lei din partea statului român. La început lucrează în atelierul cunoscutului sculptor Rodin, însă după un timp dându-și seama că pastișează¹ cu stilul acestuia îl părăsește și își deschide propriul atelier de sculptură în cartierul Montparnasse pentru a putea să-și pună în operă propriile sale idei, de care nu ducea lipsă.

Brâncuși în atelierul din Montparnasse

Aici se împrietenește cu renumiți oameni de artă și cultură din Paris, cum sunt: sculptorul Modigliani, care era și pictor, poetul Apolinore, dar și alții cu care petrece zile frumoase și-i servește cu ciuperci, amintindu-și cu nostalgie de anii copilăriei de la Hobița.

În anul 1926 la Capșa în fața unui suc de portocale, Nicolae Titulescu se confesa lui Octavian Goga: „Pe Brâncuși n-am reușit să-l descifrez. Cinstit o spun. Simt că este ceva neobișnuit în sculptura lui, dar nu am ajuns să-i înțeleg limbajul... Și în fața lumii occidentale care îl ridică în slavă, eu, dublul lui compatriot, fac pe papagalul! E inadmisibil. Va trebui să învăț problema acesta: să învăț vocabularul creației lui, să știu ce vrea, să înțeleg drumul pe care a mers, să pot vorbi despre el cu propriile mele cuvinte!”²

La numai doi ani de la această discuție, în 1928 pe când se afla la Paris, Nicolae Titulescu l-a invitat pe Constantin Brâncuși la un dejun în compania diplomaților Alexandru Stănescu și Vintilă Russu-Șirianu. Cei doi au discutat preț de câteva ore, timp în care Titulescu a încercând să descifreze câteva din tainele creației brâncușiene, s-a arătat la final vădit impresionat de preocupările artistului.

În decursul vieții sale Constantin Brâncuși a sculptat în lemn, piatră, a dăltuit în bronz și a creat o serie de opere nemuritoare.

În anul 1913 Brâncuși pleacă la New-York în SUA unde își prezintă 5 dintre sculpturile sale, dar stilul artei îi este contestat și parcă nu ar fi fost îndeajuns se mai alege și cu un proces care avea să dureze câțiva ani și pe care l-a câștigat în cele din urmă. Arta sa nu a fost o copie ci o esență a realității, stilizată și reprezentată prin simboluri. În România a primit mai multe medalii în semn de apreciere a valorii operelor sale. Cele mai importante lucrări ale sale au fost: „Muza adormită”, „Rugăciune”, „Cumințenia pământului”, „Începutul lumii”, „Adam și Eva”, „Pasărea măiastră” „Domnișoara Pogany” „Complexul muzeistic de la Târgu Jiu” (Coloana infinitului, Masa tăcerii, Poarta sărutului), simbolizând mântuirea prin iubire la trecerea dintre două lumi.

O mică parte din cele 204 opere ale lui Brâncuși

Despre el afirma că: „Toată viața mea a fost o succesiune de miracole” adăugând „... .. lucrările mele au o motivație profundă; arta este perfecțiune, este acolo unde este apropiere de suflete, este apropiere de înălțimi”. Și încă: „Domnule, eu am purtat opinci. De regulă opincarii sunt oameni cinștiți, care n-au bani să-și cumpere pantofi. Am întâlnit înțelepți în opinci, am văzut și proști cu joben și monoclu.”

Fiind un bărbat atrăgător, Brâncuși a fost iubit și la rândul lui a iubit multe femei. Pe una din iubitele sale, o irlandeză a adus-o la Hobița unde a îmbrăcat-o într-un costum autentic gorjenesc pe care i l-a oferit apoi în dar. A iubit-o și pe **Domnișoara Pogany**, care i-a devenit muză și pe care a sculpat-o în mai multe lucrări. Pe Maria Tănase a întâlnit-o la Paris în toată splendoarea tinereții și frumuseții ei, căreia i-a oferit o dragoste patetică și efemeră, aidoma celorlalte iubite ale lui.

Brâncuși a intenționat la un moment dat să revină în țară, dar pentru că a fost refuzat, simțindu-se jignit a renunțat în cele din urmă la cetățenia română în favoarea celei franceze. Fiind artist și cetățean francez de origine română, care nu

lăsase niciun testament, majoritatea lucrărilor sale au rămas expuse la „**Muzeul de Artă Modernă**” din Paris. Pentru Brâncuși arta a fost har și o misiune divină pe care a situat-o mai presus de orice, ridicând-o la cel mai înalt nivel.

Centrul Internațional „Constantin Brâncuși”

Din fericire pe 15 septembrie 2022 a fost inaugurat în incinta Muzeului de Artă din Craiova, **Centrul Internațional „Constantin Brâncuși”**. Această realizare culturală oferă craiovenilor, dar și turiștilor din afară, posibilitatea vizitării unui lăcaș interactiv de excepție despre arta brâncușiană.

Geniul lui Constantin Brâncuși „Părintele sculpturii moderne” s-a impus așadar cu autoritate în artă, rămânând cel mai mare sculptor al epocii moderne, primind reunoașterea mondială a incontestabilei sale valori.

Note:

1. A pastișa, a realiza copii după lucrări de artă, a copia în mod servil;
2. Pro și contra Titulescu, Editura Enciclopedică, București, 2002 (note biografice, adnotări, indice de George G Potra), 481- 482.

Domna Maria Țenea, fost medic de profesie, activează în cadrul Cenalului Literar „Constantin Brâncuși” din Băilești. Este mama comandorului (r) Radu Țenea și nutrește o mare pasiune pentru artă și literatură. Îi spunem „*Bun venit*” și îi adresăm „*Felicitări*” cu ocazia debutului în paginile revistei „Rezerva Oștirii Doljene”!

Redacția

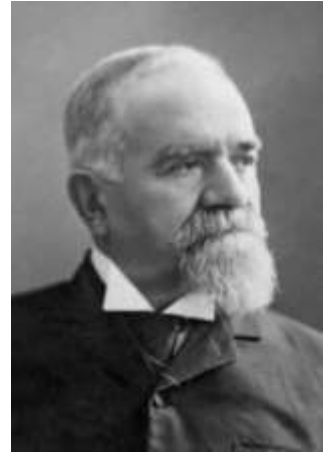
CURIERUL LITERAR

TITU MAIORESCU

Redacția

Titu Liviu Maiorescu s-a născut pe 15 februarie 1840 la **Craiova** și chiar dacă nu a fost un oltean sadea, el a trăit și a simțit precum un oltean autentic. Mama sa, Maria era sora cărturarului episcop de Caransebeș, Ioan Popazu. Tatăl său, Ioan Maiorescu, teolog prin formație cu studii la Blaj, Pesta și Viena a fost profesor la Cernăuți, Craiova, Iași și București, reprezentând o figură luminoasă a epocii de formare a învățământului românesc modern. Ioan Maiorescu a fost

inspector al școlilor din Oltenia, profesor la Școala Centrală din Craiova (actualul Colegiu Național „Carol I”) și la Școala Superioară de Litere din București.

Titu MAIORESCU

În perioada 1846 - 1848 Titu Maiorescu a fost elev la școala primară din Craiova. În zilele revoluției, Ioan Maiorescu pleacă în misiune la Frankfurt pe Main, iar Maria Maiorescu cu copiii din București și pribegeste prin Brașov și Sibiu.

În decembrie 1848 sub protecția lui Avram Iancu, ajung la Blaj și în cele din urmă din nou la Brașov, unde Titu Maiorescu continuă cursul primar în perioada 1848/1849 și 1849/1850, la școala protodiaconului Iosif Barac. Este înscris apoi la gimnaziul românesc din Șcheii Brașovului, înființat în 1850 prin strădania unchiului său Ioan Popazu, pe atunci paroh al Bisericii Sfântul Nicolae din Șchei și ulterior protopop al orașului.

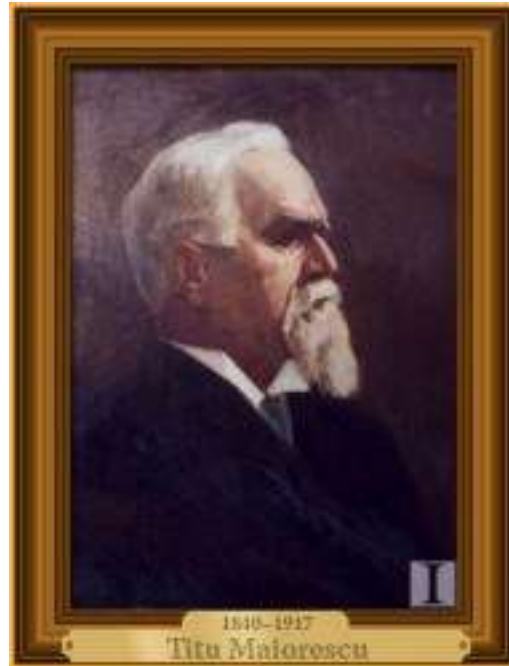
În casa protopopului Popazu îl vedea deseori pe Anton Pann, care i-a lăsat o impresie de neșters.

În septembrie 1851 Titu Maiorescu se stabilește cu familia la Viena, unde tatăl său era salariat al Ministerului de Justiție, iar în octombrie va fi înscris la Gimnaziul Academic. Aici începe să redacteze „Însemnările zilnice”¹, adnotări care vor constitui ulterior o prețioasă sursă de cunoaștere a anvergurii personalității lui Titu Maiorescu.

Pe 3 ianuarie 1857, Maiorescu trimitea la „Gazeta de Transilvania” traducerea unei povestiri de Jean Paul, intitulată „Noapte de Anul Nou” sub pseudonimul „Aureliu”.

În anul 1858, pe lângă activitatea universitară, mai predă psihologia și franceza la câteva pensioane particulare.

Pe 28 noiembrie 1861 obține la Paris diploma de **licențiat în drept**, cu teza „*Du régime total*”, apoi Titu Maiorescu și-a mai adăugat în portofoliu și titlu de **doctor în filosofie**, pe care l-a obținut cu calificativul „*magna cum laude*” la Universitatea din Giessen.

În vara anului 1862 Maiorescu este numit supleant la Tribunalul de Ilfov, apoi **procuror** și se căsătorește cu eleva sa, Clara Kremnitz. Spre sfârșitul anului 1862 devine **profesor la Universitatea din Iași** și **director al Gimnaziului Central din Iași**, iar din 1863 i se încredințează cursul de istorie la Universitate. În octombrie este numit și **director al Școlii Normale „Vasile Lupu” din Iași**. Predă aici pedagogia, gramatica română, psihologia și compunerea. Inițiază, pentru prima oară în România, practica pedagogică a elevilor, printre inițiatori numărându-se atunci și scriitorul Ion Creangă.

În 1863 Maiorescu publică la Iași „Anuariul Gimnaziului și Internatului din Iași pe anul școlar 1862-1863”, iar în perioada 1863-1864 predă și filosofia la Facultatea de Litere din Iași.

În ziua de 10 decembrie își începe ciclul de conferințe despre „*Educațiunea în familie*”. Tot în decembrie revine în țară și se stabilește în București, dornic să contribuie cu toate forțele la înscrierea statului recent format în urma Unirii

Principatelor din 1859, pe făgașul unei vieți culturale și politice de nivel european. În acea perioadă era o multitudine de obiective care trebuiau îndeplinite, fiind mare nevoie de energii proaspete și oameni de cultură formați în școlile înalte ale occidentului.

A fost atras și inițiat în Loja masonică ieșeană, „Steaua României”, unde a primit gradele de „*Companion*” și „*Maestru*”.

Sub oblăduirea lui **Titu Maiorescu**, pe 21 decembrie 1883 apărea la editura Socec, volumul **Poesii** cu prefață și portretul lui Mihai Eminescu. Acesta a fost primul și singurul volum tipărit în timpul vieții marelui nostru poet, cuprinzând un număr de 63 de poezii, dintre care 26 aveau să fie publicate de-a lungul unui deceniu în prestigioasa revistă „Convorbiri Literare”. În anul 1864 Titu Maiorescu întemeiază societatea „**Junimea**” împreună cu prietenii săi, Iacob Negruzzi, Petre Carp, Vasile Pogor și Theodor Rosetti, apoi în 1867 înființează prestigioasa revistă „**Convorbiri Literare**”. Scopul Junimii și al lui Maiorescu însuși, a fost strâns legat de impunerea în conștiința publicului românesc a unor scriitori de prim rang precum: Eminescu, Creangă, Caragiale, Slavici, Duiliu Zamfirescu.

Titu Maiorescu a fost un conservator convins, adept al unei evoluții naturale, temeinic pregătită și autor al celebrei **teorii a formelor fără fond**.

Rândurile adresate lui Eminescu pe când era bolnav și care își făcea scrupule în legătură cu proveniența mijloacelor materiale necesare pentru întreținerea sa la sanatoriul de la Ober-Döbling, dovedesc la Maiorescu o admirabilă delicatețe sufletească:

„Dar vrei să știi cu ce mijloace ești susținut deocamdată? Bine, domnule Eminescu, suntem noi așa străini unii de alții? Nu știi d-ta iubirea (dacă-mi dai voie să întrebunțez cuvântul exact, deși este mai tare), admirația adeseori entuziastă ce o am eu și tot cercul nostru literar pentru d-ta, pentru poeziile d-tale, pentru toată lucrarea d-tale literară și politică? Dar a fost o adevărată exploziune de iubire, cu care noi toți prietenii d-tale (și numai aceștia) am contribuit pentru puținele trebuințe materiale ce le reclama situația. Și n-ai fi făcut și d-ta tot așa din multul-puținul ce l-ai fi avut când ar fi fost vorba de orice amic, necum de un amic de valoare d-tale?”².

Titu Maiorescu a cunoscut încă de la vârsta tinereții sale o ascensiune vertiginoasă a carierei, greu și aproape imposibil de egalat de atunci și până în zilele noastre: **profesor universitar** (la Iași) la 22 de ani, **decan** și **rector** la 23, **academician** - membru al Academiei române la numai 27 de ani, **deputat** la 30 și **ministru** la 34 de ani.

Deopotrivă apreciat pentru calitățile sale remarcabile, dar și contestat cu vehemență de o bună parte a contemporanilor săi, **Titu Maiorescu** rămâne o personalitate complexă a timpului în care a trăit, punându-și amprenta asupra domeniilor: politic, juridic, pedagogic și cel al criticii literare în care a activat cu mare succes.

Grație contribuției remarcabile a lui **Titu Maiorescu** și **Spiru Haret** pe tărâm cultural, științific și pedagogic, începând cu anul 2022, în țara noastră data nașterii iluștrilor noștri înaintași - **15 februarie**, a fost legiferată ca:

Ziua Națională a Lecturii.

Notă:

1. „*Însemnările zilnice*” au fost ținute la curent până în iulie 1917; cele 42 de caiete se află astăzi în fondul de manuscrise al Bibliotecii Academiei Române și la Biblioteca Centrală de Stat din București;
2. Scrisoarea lui Titu Maiorescu adresată lui Mihai Eminescu și datată 10 februarie 1884.

Bibliografie:

1. Simion Mehedinți, Titu Maiorescu, Bucuresti, 1925;
2. Eugen Lovinescu, Titu Maiorescu, studiu monografic, (I-II, 1940);
3. Eugen Lovinescu, Titu Maiorescu și posteritatea lui critică, (1943);
4. Nicolae Manolescu, Contradicția lui Maiorescu, București, 1970;
5. Mihaela Manolache, *Personalitatea lui Titu Maiorescu în documente din colecțiile speciale ale Bibliotecii Naționale a României 1917-2017*;
6. Biblioteca Națională a României, București, 2017.

Poet Doina BONESCU
- „Fata din munți” -

IDENTITATE

Eu vin din munți, cu liniștea deplină,
A celor ce-au rămas stăpâni pe plai.
Luceferi și izvoare țin în mână...
Și doina cea eternă-o port în grai.

Eu vin de-acolo unde zboară vulturi
Și floarea cea de colț răzbate-n stâncă,
De-acolo unde galbene apusuri
Răstrâng lumină-n valea cea adâncă.

Sclipiri de stele pe un cer albastru
Și glas de clopot de la mănăstire
Trezesc strămoșii de la castru...
Și-ndeamnă toți românii la unire.

DESTINE

E-atâta nedreptate în lumea asta mare,
Privesc cu jale-n jur și inima mă doare...

Muncește zilnic unul cu brațele-amândouă,
Din zori și până-n noapte, când cade frânt în două.

Se-nalță lângă mine un "mastodont" clădit
Cu banii câștigați, furati....și umilit...
Săracul se tot uită la zece lei pe zi,
Cum poate să-i împartă, ducând și la copii.

E-atâta nedreptate, sfidând fără bun-simț,
Pe cei bătrâni, rămași, rugându-se la Sfinți.
Unii aruncă banii, se lăfăiesc în vile,
Și alțe-n țări străine își caută o pâine....

DURERE ȘI LACRIMI

În zile ce trec și nu sunt senine,
Neliniști se-adună, palpită destine.
Se clatină lumea de gânduri ce cer
Pace-ntre oameni...viața reper...
Cutia Pandorei deschisă fiind,
În lanuri de foc, gloanțe aprind,
Mari lumânări, celor ce mor...
Speranța se pierde în sumbru decor.

Durere și lacrimi, transformă în ploi,
Nori ce-au venit cu glas de război
Ochii mei triști nu vor să te vadă
Planetă Albastră, în fum scufundată.

ACELAȘI NEAM

Ai mâncat măcriș, în vară... sau afine în pădure?
Ți-ai cules din tămâioară cel mai fin parfum din lume?
Te-ai scăldat, în iaz, la moară, dimineața-n răsărit,
Sau ai copt în vatră turta din aluatul cel dospit?

Ai mâncat mere pietroase, toamna...struguri ananas?
Ai mâncat alune coapte, lângă foc, șezând un ceas?
Ți-ai făcut cununi din spice, sânziene...prinse-n brâu?
Ai prins păstrăvii cu mâna în cascada de la râu?

Ți-amintești cumva de Horea sau de Mircea cel Bătrân?
Ți-amintești bunic la munte, cu o furcă-n car cu fân?
Ți-amintești de Eminescu sau de satul lui Coșbuc?
Ți-amintești doina de jale pe sub frunzele de nuc?

Ai în minte vechi hotare care ajungeau la Nistru
Și tezaurul de aur, de la daci...scris în registru?
În "Baladă", Porumbescu pune suflet de român,
Când pe frunte-austriacul avea titlu de stăpân.

Și acum, vorbind cu mine, întreb cu mâhnire-n glas
-Din ce am trăit odată, câtă fală ne-a rămas...?
Dacă simți la fel ca mine, suntem de același neam
Și te recunoaște mierla, ce zboară din ram...în ram.

Versuri din vol. „*Trenuri în noapte*”.

GÂND POETULUI NEPERECHE

Poet Maria OPREA

De privești spre noi poete, milă ți-e de ce-am ajuns
Peste țară cade bruma, se aude numai plâns,
Purtăm masca pe figură, frica ne ucide anii
Și vedem cum se adună, din vaccinuri, astăzi banii
Lumea toată nu mai știe unde să găsească drumul
Peste tot și peste toate se așează astăzi scrumul.

Mihai Eminescu

De ne vezi poete spune, cum ne găsim rădăcina?

Unde să ne poarte pașii, cine ne-aprinde lumina?

De atâta întuneric, rătăcim pe căi străine
Și doar sufletul mai poate să ajungă pân la tine.
Dă-ne tu un semn, trimite steaua ta cea sclipitoare.
Să o vadă și urmașii, să-i salveze din vârtoare.

Doina ta, cea pururi vie, să se-audă peste țară
S-alungăm de-a pururi frica, ce-o purtăm de ani povară
Să-nălțăm iar tricolorul cum ne-au învățat străbunii
Să simțim iarăși puterea, suptă de la sânul mumi
„*Fala noastră și mândria*” cum spuneai în poezie,
Să ridice națiunea, să țină speranța vie.

Tu Luceafăr ce străbați Universul, strigă tare,
Să te-audă România, peste munți, ape, hotare
Și să semene-pământul, plin acum de mărăcini
Doar sămânța de-altădată, să ne-adunăm din străini

Și-mpreună, mic și mare să eradicăm odată,
Boala asta ce ne arde și să ștergem orice pată.

Să nu lași ca peste toate să se-așeze-n straturi scumul
Și lumea să nu mai știe unde să găsească drumul.

Noi vedem cum se adună, din vaccinuri astăzi banii

Și purtând masca pe față, frica ne ucide anii

Peste țară cade bruma, se aude numai plâns

De privești spre noi poete, dă-ne astăzi un răspuns.

NOTĂ

1. Iată și răspunsul oferit „cu promptitudine” de poetul nostru național, la întrebările dumneavoastră și publicat în ziarul Timpul din 15 mai 1879:

„Oamenii care au comis infracțiuni, rămân somități, se plimbă pe stradă, ocupă funcțiuni înalte, în loc să-și petreacă viața la pușcărie. Trădătorii devin oameni mari și respectați și proștii devin administratori ai statului român. Trădătorul e geniu, plagiatorul e erou, pungașul devine bogat, panglicarul e om politic, cămătarul negustor, speculantul de idei e om cu principii! Asta-i judecata poporului nostru.”

2. **Doamna Maria Oprea** este poetă și pictoriță binecunoscută pe plan local și național. Activează în cadrul Cenaclului literar al seniorilor băileșteni și are la activ un număr impresionant de picturi și volume de poezie. Noi îi adresăm „*Bun venit*” și „*Felicitări*” cu prilejul debutului în paginile revistei „*Rezerva Oștirii Doljene!*”

Redacția

TEHNICĂ MILITARĂ

Redacția

Înzestrarea armatelor cu tehnică de luptă modernă a fost și va rămâne și pe viitor o necesitate de prim ordin. Astăzi în condițiile unui „asalt” tehnologic fără precedent și a unor amenințări evidente la adresa suveranității statelor, acest deziderat major se impune cu și mai multă acuitate. Armata română nu putea desigur să facă excepție de la această regulă fundamentală.

Dar până la presupusa revigorare a industriei noastre de apărare și a cercetării asociate acestui domeniu vital, România va fi obligată să rămână în continuare dependentă de importul de tehnică militară, cetățenii ei fiind conștienți de faptul că atât generațiile actuale, cât și cele viitoare vor avea de plătit pentru acesta un preț împovărător.

I PIRANHA 5

Performanțe

Piranha 5 este un mijloc blindat de proveniență americană, intrat relativ recent în înzestrarea unităților noastre de infanterie. Are o greutate proprie de 30 de tone, putând transporta 3 membri ai echipajului plus o grupă de 8 soldați. Piranha 5 este configurată pe șasiuri 8×8 sau 4×4 , fiind dotată cu un motor diesel codat MTU 6V 199, care dezvoltă o putere de 586 CP și 2 200 Nm.

Piranha 5

Vehiculul de luptă poate rula cu o viteză maximă de 100 de km/h pe șosea și are o autonomie de până la 1000 de km. Transportorul blindat urcă pante cu un gradient de până la 60%, putând să treacă peste șanțuri cu o lungime de 2 metri și adânci de până la 1,5 metri.

Transportoarele Piranha 5 care sunt destinate ca vehicule de luptă sunt echipate cu turele dotate cu un tun de cal 30 de mm, ori un aruncător cal 120 mm („Cardom Spear”) și o mitralieră de cal 7,62 mm. Transportoarele care sunt destinate ca *puncte mobile de comandă*, au în dotare turelă și o mitralieră de calibru 12,7 mm.

Livrare și producție în România

Primele 36 de transportoare blindate Piranha 5 care au intrat în dotarea unităților Armatei române au fost produse de americanii de la General Dynamics în colaborare cu firma elvețiană Mowag Gmb H.

Trageri de luptă în poligonul Cincu

Contractul încheiat cu americanii a presupus achiziția de către MApN a 227 de vehicule Piranha 5, programul fiind structurat în trei etape:

Etapa 1:

Lotul 1 a presupus achiziționarea a 96 de vehicule dintre care 36 deja au fost livrate ;
Lotul 2 cuprinde livrarea a 32 de vehicule, dintre care 12 sunt pe roți și vopsite în standard verde, urmând ca la UMB (Uzina Mecanică București), să fie vopsite în culori mozaic, montate turelele și echipamentele necesare. Alte 4 vehicule au fost livrate fără roți și echipamente asamblate, acestea urmând să fie montate la UMB, în cadrul transferului de tehnologie așa cum a fost prevăzut în contract.

Etapa 2: a presupus ca 28 de vehicule blindate din etapa 1 să fie fabricate la UMB cu părți componente trimise de General Dynamics European Land Systems conform Hotărârii Guvernului 852/2017.

Etapa 3: prevede ca toate cele 131 de vehicule să fi fabricate integral la UMB.

Să mai reamintim cititorului nostru că, programul esențial de înzestrare „Transportor blindat pentru trupe 8 x 8” a fost inițiat, în noiembrie 2017. Prin Hotărârea Guvernului României au fost aprobate atunci circumstanțele și procedura specifică aferente primei etape, în vederea atribuirii unui acord-cadru de furnizare a celor 227 de transportoare blindate și derivate pe platforma Piranha 5 și a suportului logistic inițial către General Dynamics European Land Systems - Mowag Gmb H.

II RACHETA ANTITANC „SPIKE”

Spike¹ de producție israeliană este considerată a fi una dintre cele mai eficiente arme antitanc aflate în înzestrarea subunităților din Armata română.

Instalația de lansare Spike LR

Introduse în dotare în urma cu câțiva ani, instalațiile Spike sunt considerate a fi la această dată, unele din cele mai moderne sisteme de rachete antitanc dirijate. Rachetele Spike își dovedesc eficacitatea în prezent în războiul din Ucraina, unde au reușit să anihileze numeroase tancuri rusești.

Produse de israelienii de la Rafael, rachetele fac parte din generația 4++, la noi fiind integrate în variantele: portabil, pe elicopterul IAR 330 Puma Socat și pe MLI 84 M.

MLI 84 M dotat cu lansatorul dual Spike LR

Spike este o racheta de tipul *fire-and-forget*² dotată cu un un focos HEAT (High Explosive Antitank) tandem-charged³, putând fi dirijată și prin fibră optică. O caracteristică importantă o reprezintă versalitatea dirijării, astfel că după lansarea rachetei ghidată prin fibră optică, aceasta execută și cercetarea câmpului de luptă, transmițând imagini live” cu ajutorul camerei TV încorporată și astfel ținta poate fi aleasă după lansare, ori schimbată după caz. De reținut este și faptul că în cazul dirijării manuale, bruierea devine practic imposibilă, operatorul având posibilitatea lansării rachetelor din zone sigure (înapoia unor obstacole, la adăpost de focul inamicului).

Spike LR⁴ are o bătaie de la 200 până la 4000 de metri. Această variantă este montată și pe MLI 84 M, în lansatoare duble (cu câte două rachete), putând fi folosită prin ghidaj sau fire-and-forget. RHA-ul raportat pentru Spike LR ar fi de +700 mm în blindaj, lovind partea superioară (cea mai vulnerabilă - turela) a tancului. Se estimează că toate MLI-urile 84 M vor fi dotate cu lansatoare de tip Spike.

Zborul rachetei Spike L R

Să mai menționez că Spike înlocuiește cu succes în Armata română, rachetele Malyutka și Konkurs, posesoare a unor performanțe modeste, în raport cu evoluția tehnologică actuală, având de mult resursa tehnică epuizată. În cazul acestora, operatorul trebuia să facă peste 2000 de lansări pe simulator, pentru a avea șanse reale să lovească ținta în poligon.

O altă problemă majoră la Malyutka și Konkurs era determinată de faptul că, racheta trebuia menținută pentru dirijare în câmpul vizual pe toată durata zborului, operatorul devenind astfel extrem de vulnerabil la focul inamic.

NOTE:

1. Spike: suliță, vârf metalic ascuțit, țepușă, ghimpe, piron, ac;

2. Trage și uită;
3. Armă cu încărcare în tandem sau cu încărcare dublă, având un dispozitiv exploziv care are două sau mai multe etape de detonare, amplificând penetrarea armurii reactivă a unui vehicul blindat, ori a altor structuri puternice;
4. LR (Long Range) - rază lungă.

UMOR CAZON

I POEZII SATIRICE

Col (r) Ion MIHAI

MUCLES!

Numai am nimic de zis,
Cineva (acesta) mi-a interzis
Și-atunci mă exprim în scris,
Poate atunci mai scap de plictis.

-De făcut? Nu fac nimic
Mai mișc și eu câte-un pic,
Să nu zic, că stau degeaba
Oricum nu mă-mpinge graba.

Dar eu sunt vrednic din fire,
Boală fără lecuire,
Și ca să o lecuiesc
Mai stau, mă mai odihnesc!

Mai merg pe la vreo întâlnire
Mai ascult o convorbire

Ascult, însă nu vorbesc
De frică să nu greșesc.

Nu că aş spune prostii,
Sau că nu m-aş mai opri,
Dar mie mi-a zis muierea
Că tăcerea e ca mierea.

Când vorbesc roşesc, ca racu,
De cred c-o să mă ia dracu,
Şi atunci mă-nchin la Domnu'
Făr să vreau, mă ia şi somnu'!

Şi în vis, aşa-mi apare,
Cum că țin o cuvântare,
Şi toată lumea-i vrăjită,
De vorba-mi mesteşugită.

-Vai ce bun ai fost Ionică,
De ce ai zis că îţi este frică?
-Nu prea mi-e stimat domn,
Că vorbesc numai în somn.

Trezit la realitate
Tac şi înghit, cât se mai poate.
Că degeaba țin şi zic
Că nu m-aleg cu nimic .

-Şi pe cine să mă-nfurii?
Şi cui să-i aduc injurii ?
Oricât de mult te-ai stresa
Toate rămân tot aşa.

Mă roade un gând ascuns,
Dar cred că v-am zis de-ajuns
Dacă m-a ajuns năpasta
De vină-i numai nevasta !

GÂNDURI.....

Stau și aud, și văd, și scriu,
Parc-aș fi într-un pustiu,
Vremea trece, dacă vine
Nu știu Doamne ce-i cu mine!

Când aud minciuni sfruntate
Ce mereu sunt repetate,
Să ne-obișnuim cu lipsa
Că vine Apocalipsa .

Așa-mi vine -un dor de viață,
De numai merg nici la piață
Să mai mănânc, nu-mi mai vine
Vă n'treb pe voi, e de bine?

Veți zice c-a mea tristețe,
Vine de la bătrânețe
Că nu mă tratez destul,
Ca să zac și eu sătul.

Că boli n-am eu cine știe
Un pic de ipohondrie ,
Și oleacă de tensiune
Care pune presiune.

Am și-un pic de diabet
Nu c-aș fi analfabet,
Cunosc că sunt ale mele
Și nu mă mândresc cu ele.

Încă peste toate aceste
Mai auzi câte-o poveste.
Ce-au inventat-o nebunii,
C-ar veni sfârșitul lumii.

Că doar unii or să rămână,
Pe toată lumea stăpână,
Dacă lumea o stârpiți,

Voi pe ei cin-mai asupriți?

A, voi sunteți nemuritori,
Și în veci asupritori?
Dacă lumea se sfârșește
Veți muri și voi, firește.

Că Domnul stă uimit
Când vede cum v-ați tâmpit.
Și câte prostii vorbiți
Sunteți niște aiuriți!

Iar acum mă spovedesc ,
Jur că lumea o iubesc,
Și n-aș vrea s-o părăsesc,
Dă Doamne să mai trăiesc !

II Din arhivele altor vremuri

(Extras din Memoriul cpt Drăgoi Ion/1888)

1. **Deprinderi militare:** Căpitanul Drăgoi (necăsătorit încă) este un ofițer destoinic și autoritar. Anul trecut s-a făcut remarcat cu compania la manevrele din toamnă. Mânuieste cu dibăcie sabia și călărește bine. Trage drept la țintă cu pistolul, dar tot așa mai trage din când în când la cârciumă și cu țoiul.

2. **Preocupări intelectuale:** Vorbește corect franțuzește, dar în românește se exprimează uneori greoi, pentru că nu cetește cărțile, dar le joacă al dracului!

3. **Starea de sănătate:** Este sănătos tun.

4. **Recomandațiuni:** I se recomandă a se căsători de grabă, respectând întocmai „Protocolul căsătoriilor”.

5. **Perspective în carieră:** Propun a fi trimis la examenul de maiur.

Comandantul

SS indescifrabil

III CELE TREI ELEMENTE

De (după) Gheorghe BRĂESCU

În curtea nesfârșită a regimentului, vecină cu terenul de instrucție, soldații scoși pe întuneric se pregătesc febril de inspecție. Atmosfera umedă este parfumată cu un miros pătrunzător de ierburi coapte, udate în zorii zilei cu stropi de rouă. Din depărtare se aud sunete slăbite de pitpalac și înjurături tari din apropiere. Puțin câte puțin, negurile se risipiră, iar oamenii și lucrurile ieșiră la iveală, ca din pământ. Soarele luminează deodată un furnicar de soldați în cămăși peticite, piramide de arme lucitoare și vrafuri de ranițe stivuite.

Un caporal așezat pe marginea hârdăului împărțea apă cu o cănuță și cu nuiaua – sceptra micilor comandanți - o apă sălcie și plină de gunoaie. Soldații veneau unul câte unul, își umpleau gura cu apă și o lăsau să picure cu socoteală în palmele lor bătătorite de munci grele.

Mai la o parte, șezând pe tobă cu capul gol, în soarele strălucitor, gornistul cu un brici în mână, făcut probabil dintr-un vârf de coasă, își bărbierește camarazii în dureri ascunse. Încet, pe nesimțite, dezordinea se micșorează, zgomotul slăbește, răsună comenzi, oamenii se adună, companiile se rânduiesc și ofițerii încep instrucția. Apoi dintr-odată neliniștea pune stăpânire pe tot câmpul de instrucție:

-Vine generalul! Treceți repede drapelul la locul lui....Dați mai repede! Sună gornist!

Un semnal prelung, meșteșugit, a încremenit oamenii cu armele în mâini, punând capăt frământărilor. Apoi un răcnet pornit din sute de piepturi încordate cutremură văzduhul, fărâmițându-se în ecouri îndepărtate:

- Săăă trăiți!

Într-o liniște solemnă, generalul trecu prin fața frontului, calm, măsurat, îndreptă o curea, puse întrebări, făcu mici observații.

- Cam vechi ținutele.

- Domnule general.....

- Nu te scuza... La ce?... Fac o constatare....Nu ești dumneata vinovat...Atât ne dă țara....Ce-mi arăți, ăsta e principalul....Am venit să văd ce ați învățat, asta mă interesează.

Reținut în zadar, smucindu-se cu încăpățânare furioasă, un soldat se repezi înaintea generalului și raportă într-o liniște dureroasă:

-Să trăiți don' ghegeneral, mă bate.

-Cin' te bate măi băiatule?

-Toți mă bate, don' ghegeneral.

-Așa...frumos....foarte frumos, n-am ce zice!

-Domnule general.....

-Nu te scuza.....Ce companie?

-A patra.

- Cine o comandă.... Drăgoi?

-Drăgoi s-a mutat de la noi,.....l-a făcut maior. Acum e comandant căpitanul Mihăescu. Ieși domnule!

-Așa va să zică! Tocmai dumneata cu Școala de Război?!..... Nu m-așteptam!

-Domnule general permiteți.....

- Nu permit nimic domnule....știu ce ai să-mi spui.....că e un ticălos....

-Nu.....

-Nedisciplinat.

-Nu.....

-Hoț, dezertor.....

- Nu domnule general, dar nu pricepe nimic.....

-Asta nu se poate.

- Domnule general vă rog să mă credeți.....

- Tocmai dumneata îmi spui mie asta, dumneata care ai Școala de Război?
Mă rog,... ochi are să vază?

-Are.

-Urechi are să auză?

-Are.

-Minte are?

-N-are.

-Are căpitane, că altfel n-ar fi om.....Astea sunt **cele trei elemente** cerute astăzi de pedagogia modernă: ochi cu care să vază, urechi cu care să auză și minte ca să priceapă. Mai trebuie însă și altceva, care constat că dumneavoastră vă lipsește cu desăvârșire domnilor: răbdare, răbdare și iar răbdare! Răbdare multă, răbdare mare!

-Domnule general, dacă e greu de cap..... ?

- Ce vorbă e aia domnule? .... Ce înseamnă greu de cap?

-Nu pricepe nimic.

-Da?!....Curios. Ia să vedem, să-ncercăm și noi.

Generalul rămase pentru o clipă gânditor, cu capul în pământ, apoi îndreptându-se către soldat îi spuse cu blândețe:

-Cine e comandantul tău de brigadă, măi băiatule?

- Don' ghegeneral Popescu Ion.

-Ascultă la mine băiete, generalul Popescu Ion care comanda brigada înaintea mea, a ieșit la pensie. Eu sunt acum în locul lui, generalul Bălănescu Alexandru, înțelegi tu? Ei, cine-i comandantul tău de brigadă?

-Don' ghegeneral Popescu Ion.

-Nu băiete, îl corectă cu omenie generalul. Doar ce ți-am spus că ăla nu mai e în armată.....A muncit destul.....Stă acasă, acum se odihnește.....Eu, generalul Bălănescu Alexandru comand brigada în locul lui.....Ai înțeles? Pe cine ai comandant de brigadă?

-Pe don' ghegeneral Popescu Ion.

-Mă, ăla a murit.....doarme sub pământ...s-a isprăvit cu el.....nu mai vorbim de dânsul...eu, ăsta care pe care-l vezi tu dinaintea ta, generalul Bălănescu Alexandru comand brigada....Ei, cine-i comandantul tău de brigadă?

-Don' ghegeneral Popescu Ion.

Generalul se șterse puțin de nădușeală, apoi întorcându-se către ofițerii care se strânseseră în jurul lui și zise ce-i drept foarte calm:

-Prea l-am luat de sus....Să pornim mai de jos, de la treapta lui. Ascultă băiete: De azi înainte eu nu mai sunt general. Sunt soldat. Soldatul Bălănescu Alexandru. Deci tu cine ești mă camarade? îl întrebă vesel și blând generalul, bătându-l prietenește pe umăr.

-Soldatul Bălănescu Alexandru.

O pereche de palme zdravene asociate cu expresia neortodoxă „...paștele și grijania cui te-a închinat”, erau cât pe ce să fie urmate de altele, dacă n-ar fi intervenit repede căpitanul:

-Nu mai dați domnule general....îl bateți degeaba....de data asta are dreptate, că și pe dânsul tot Bălănescu Alexandru îl cheamă.

